

CARTEA 4 DIN INELUL VRĂJITORULUI

STRIGĂT DE ONOARE

MORGAN RICE

Inelul Vrăjitorului

Morgan Rice

Strigăt De Onoare

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Strigăt De Onoare / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Inelul Vrajitorului)

INELUL VRĂJITORULUI are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos ÎnSTRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4 din Inelul vrăjitorului), Thor a revenit din Sută ca un razboinic călit, iar acum trebuie să învețe ce înseamnă să lupte pentru patria sa, să lupte pe viață și pe moarte. Clanul McCloud a prădat adânc în interiorul teritoriului clanului MacGil - mai adânc decât oricând înainte în istoria Inelului - și când Thor intră într-o ambuscadă, va fi sarcina lui să se apere de atac și să salveze Curtea Regelui. Godfrey a fost otrăvit de către fratele său cu o otrăvă foarte rară și puternică, iar soarta lui se află în mâinile lui Gwendolyn, care face tot ce poate pentru a-și salva fratele de la moarte. Gareth a căzut mai adânc într-o stare de paranoia și nemulțumire, angajându-și propriul trib de sălbatici ca pe o gardă personală și oferindu-le Sala de Argint - înlăturându-i pe Cavalerii de Argint și provocând o ruptură la Curtea Regelui, care amenință să explodeze într-un război civil. De asemenea, el completează pentru a-i face pe ferocii membri ai tribului Nevaruns să o ia pe Gwendolyn departe, vânzând-o pur și simplu într-o căsătorie, fără consimțământul ei. Prietenile lui Thor devin mai profunde, odată cu călătoria în locuri noi, cu lupta cu monștri neașteptați și lupta cot la cot în bătălii de neimaginat. Thor călătorește prin orașul său natal și, într-o confruntare de proporții epice cu tatăl său, află un mare secret din trecutul său, despre cine este el, cine este mama lui - și despre destinul său. Cu cele mai avansate învățături pe care le-a primit vreodată de la Argon, el începe să folosească puteri pe care nu știa că le are, devenind din ce în ce mai puternic în fiecare zi. Și cum relația sa cu Gwen adâncește, se întoarce la Curtea Regelui în speranța de a o cere în căsătorie - dar s-ar putea să fie deja prea târziu. Andronic, înarmat cu un informator, își conduce armata de milioane de oameni din Imperiu, încercând din nou să străpungă Canionul și să zdrobească Inelul. Și, chiar atunci când lucrurile par că nu au cum

să se mai înrăutățească la Curtea Regelui, povestea se încheie cu o întorsătură șocantă. Va supraviețui oare Godfrey? Va fi Gareth detronat? Curtea Regelui se va împărți în două? Va invada Imperiul? Gwendolyn va rămâne cu Thor? Și va afla Thor în cele din urmă secretul destinului său? Cu construcția de lumi și caracterizarea sofisticate, STRIGĂT DE ONOARE este o poveste epica despre prieteni și iubiți, despre rivali și pețitori, despre cavaleri și dragoni, despre intrigi și mașinațiuni politice, despre a deveni adult, despre inimi frânte, despre înșelăciune, ambiție și trădare. Este o poveste despre onoare și curaj, despre soartă și destin, despre vrăjitorie. Este o fantezie care ne aduce într-o lume pe care nu o vom uita niciodată, și care va atrage toate vârstele și sexele. Sunt 85. 000 de cuvinte. Plină până la refuz de acțiune, idilă, aventură și suspans. Puneți mâna pe această carte și vă veți îndrăgosti încă o dată. [vampirebooksite. com](http://vampirebooksite.com) (despre Transformată)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

CAPITOLUL UNU	11
CAPITOLUL DOI	13
CAPITOLUL TREI	16
CAPITOLUL PATRU	18
CAPITOLUL CINCI	21
CAPITOLUL ȘASE	22
CAPITOLUL ȘAPTE	26
CAPITOLUL OPT	29
CAPITOLUL NOUĂ	31
CAPITOLUL ZECE	35
CAPITOLUL UNSPREZECE	38
CAPITOLUL DOISPREZECE	41
Конец ознакомительного фрагмента.	43

STRIGĂT DE ONOARE

(CARTEA 4 DIN INELUL VRĂJITORULUI)

MORGAN RICE

Despre Morgan Rice

Morgan Rice este #1 la bestselleruri și autoarea bestsellerurilor MEMORIILE UNUI VAMPIR, o serie pentru tineret cuprinzând unsprezece cărți (și mai urmează); #1 bestseller cu seria TRILOGIA SUPRAVIEȚUIRII, un thriller post-apocaliptic care cuprinde două cărți (și mai urmează); și #1 bestseller cu seria epică și fantastică INELUL VRĂJITORULUI, care cuprinde treisprezece cărți (și mai urmează).

Cărțile lui Morgan Rice sunt disponibile în ediții audio și tipărite, iar traduceri ale acestora sunt acum disponibile în limbile germană, franceză, italiană, spaniolă, portugheză, japoneză, chineză, suedeză, olandeză, turcă, maghiară, cehă și slovacă (și mai multe limbi disponibile în viitor).

Morgan dorește să vă cunoască părerile, așa că sunteți invitați să accesați www.morganricebooks.com pentru a vă înscrie în lista de contacte e-mail, pentru a primi o carte gratuită, cadouri, pentru a descărca gratuit aplicația, pentru a afla ultimele noutăți, în exclusivitate, pentru a vă conecta prin Facebook și Twitter și pentru a păstra legătura!

Laude selecte pentru Morgan Rice

"INELUL VRĂJITORULUI" are toate ingredientele pentru a deveni un succes imediat: INTRIGI, contra-INTRIGI, mister, cavaleri curajoși și relații înfloritoare, pline de inimi zdrobite, decepție și trădare. Vă va delecta ore în șir și va satisface toate vârstele. Recomandat pentru biblioteca permanentă a tuturor cititorilor de ficțiune."

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

"[O] fantezie epică distractivă."

—Kirkus Reviews

"Aici e începutul a ceva remarcabil."

--San Francisco Book Review

"Plină de acțiune Scrisul lui Rice este solid și premiza tentantă."

--Publishers Weekly

"O fantezie plin de spiritDoar începutul a ceea ce promite a fi o serie epică pentru tineret."

--Midwest Book Review

Cărți de Morgan Rice

INELUL VRĂJITORULUI

CALEA EROILOR (Cartea 1)

MARȘUL REGILOR (Cartea 2)

SOARTA DRAGONILOR (Cartea 3)

STRIGĂT DE ONOARE (Cartea 4)

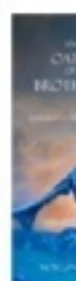
JURĂMÂNT DE GLORIE (Cartea 5)

[Descarcă acum cărțile lui Morgan Rice pe Play!](#)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

[Ascultați](#) seria INELUL VRĂJITORULUI în format de carte audio!

Acum disponibilă pe:

[Amazon](#)

[Audible](#)

[iTunes](#)

Vrei cărți gratuite?

Abonați-vă la lista de e-mail a lui Morgan Rice și primiți 4 cărți gratuite, 2 hărți gratuite, o aplicație gratuită și cadouri exclusive! Pentru a vă abona, vizitați: www.morganricebooks.com

Copyright © 2013 Morgan Rice

Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Legea Drepturilor de Autor din 1976, din SUA, nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace sau stocată într-un sistem de baze de date sau de recuperare, fără acordul prealabil al autorului.

Acest e-book este licențiat numai pentru uzul dumneavoastră personal. Acest e-book nu poate fi revândut sau cedat altor persoane. Dacă v-ați dori să împărtășiți acest e-book cu o altă persoană, vă rugăm să achiziționați câte un exemplar suplimentar pentru fiecare destinatar. Dacă citiți acest e-book și nu l-ați cumpărat, sau nu a fost achiziționat numai pentru uzul dumneavoastră, atunci vă rugăm să îl returnați și să achiziționați o copie proprie. Vă mulțumim că respectați munca dificilă a acestui autor.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, afacerile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt utilizate ficțional. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, este o simplă coincidență.

Copyright imagine copertă RazoomGame, utilizată sub licență de la Shutterstock.com.

CUPRINS

[CAPITOLUL UNU](#)

[CAPITOLUL DOI](#)

[CAPITOLUL TREI](#)

[CAPITOLUL PATRU](#)

[CAPITOLUL CINCI](#)

[CAPITOLUL ȘASE](#)

[CAPITOLUL ȘAPTE](#)

[CAPITOLUL OPT](#)

[CAPITOLUL NOUĂ](#)

[CAPITOLUL ZECE](#)

[CAPITOLUL UNSPREZECE](#)

[CAPITOLUL DOISPREZECE](#)

[CAPITOLUL TREISPREZECE](#)

[CAPITOLUL PAISPREZECE](#)

[CAPITOLUL CINCISPREZECE](#)

[CAPITOLUL ȘAISPREZECE](#)

[CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE](#)

[CAPITOLUL OPTSPREZECE](#)

[CAPITOLUL NOUĂSPREZECE](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI](#)

[CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU](#)

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

"Nu te teme de măreție:

Unii se nasc măreți,

unii obțin măreția,

iar unora li se aruncă măreția în cârcă."

-William Shakespeare

A douăsprezecea noapte

CAPITOLUL UNU

Luanda s-a repezit să traverseze câmpul de luptă, evitând în ultima clipă un cal în galop în timp ce-și făcea drum spre locuința mică în care se afla regele McCloud. Ținea strâns în mână țepușa de fier, tremurând, în timp ce traversa terenul prăfuit al orașului pe care-l cunoscuse odată, acest oraș al poporului ei. Fusese forțată toate aceste luni să-i vadă fiind măcelăriți - și îi ajunsese. Ceva în interiorul ei s-a rupt. Nu-i mai păsa dacă mergea împotriva întregii armate McCloud - ea va face tot ce putea să-l oprească.

Luanda știa că ce era pe cale să facă era o nebunie, că își lua viața în propriile mâini, și că probabil McCloud o va ucide. Dar și-a împins aceste gânduri din minte în timp ce alerga. Venise timpul să facă ce era corect - cu orice preț.

Pe câmpul de luptă aglomerat, în mijlocul soldaților, l-a reperat pe McCloud în depărtare, cărând-o pe biata fată care țipa într-o locuință abandonată - o casă mică de lut. El a trântit ușa în urma lor, ridicând un nor de praf.

"Luanda!" a venit un strigăt.

Se întoarse și-l văzu pe Bronson, la vreo sută de metri în urmă, alergând după ea. Progresul lui a fost întrerupt de un flux nesfârșit de cai și soldați, forțându-l să se oprească de mai multe ori.

Acum era șansa ei. Dacă Bronson o prindea, el avea să o împiedice să meargă până la capăt.

Luanda și-a dublat viteza, strângând spasmodic țepușa, și a încercat să nu se gândească cât de nebunești erau toate astea, cât de mici îi erau șansele. Dacă armate întregi nu-l puteau doborî pe McCloud, dacă proprii săi generali, propriul său fiu, tremurau dinaintea lui, ce șansă putea să aibă ea singură?

Mai mult decât atât, Luanda nu mai ucisese vreun om înainte, cu atât mai puțin un om de statura lui McCloud. Oare se va bloca atunci când va veni momentul? Oare chiar putea să se strecoare până la el? Era el oare invincibil, cum o avertizase Bronson?

Luanda s-a simțit implicată în vărsare de sânge a acestei armate, în ruina țării ei. Privind înapoi, ea regreta că fusese de acord să se căsătorească vreodată cu un McCloud, în ciuda dragostei ei pentru Bronson. Clanul McCloud, învățase ea, era un popor sălbatic, fără speranță. Clanul MacGil fusese norocos că Ținuturile Înalte îi separau, acum își dădea seama de asta, și că rămăseseră de partea lor a Inelului. Ea fusese naivă, fusese proastă să creadă că cei din clanul McCloud nu erau atât de răi pe cât fusese crescută să creadă. Ea a crezut că i-ar putea schimba, că a avea oportunitatea de a fi o prințesă McCloud - și într-o zi regină - cumva merita, indiferent de riscuri.

Dar acum știa că se înșelase. Ea ar renunța la tot - la titlul ei, la bogățiile ei, la faima ei, la tot - ca să nu-i fi întâlnit niciodată pe cei din clanul McCloud, pentru a fi din nou în siguranță, cu familia ei, în partea ei de Inel. Era acum supărată pe tatăl ei pentru că a aranjat această căsătorie; ea era tânără și naivă, dar el ar fi trebuit să știe mai bine. Era oare politica atât de importantă pentru el ca să-și sacrifice propria fiică? Era supărată pe el, de asemenea, pentru că murise, pentru că o lăsase singură cu toate acestea.

Luanda învățase în modul dificil, în ultimele luni, să depindă de ea însăși, iar acum era șansa ei de a îndrepta lucrurile.

Tremura când a ajuns la căsuța de lut cu ușa întunecată, de stejar, trântită de rege. Se întoarse și se uită în ambele sensuri, așteptându-se ca oamenii lui McCloud să o prindă; dar spre ușurarea ei, erau prea preocupați cu dezastrul pe care-l provocau ca să o observe.

S-a întins, cu țepușa într-o mână, și a apucat clanța, rotind-o cât de ușor ca a putut, rugându-se să nu-l alerteze pe McCloud.

Păși înăuntru. Era întuneric aici, și ochii i s-au ajustat treptat de la lumina dură a soarelui în orașul alb; aici era și mai rece, și pe când păși peste pragul casei mici, primul lucru pe care l-a auzit au fost gemetele și strigătele fetei. Când ochii i s-au obișnuit, s-a uitat prin căsuță și l-a văzut pe

McCloud, gol de la brâu în jos, pe podea, cu fata dezbrăcată, zbatându-se sub el. Fata striga și țipa, cu ochii dați peste cap, până când McCloud s-a întins și i-a închis gura cu palma masivă.

Luandei îi venea cu greu să creadă că ce vedea era real, că ea chiar trecea prin asta. A făcut un pas timid înainte, cu mâinile tremurând, cu genunchii moi, și s-a rugat să aibă puterea de a merge până la capăt. Strângea țepușa de fier ca și cum ar fi fost o funie salvatoare.

Te rog, Doamne, lasă-mă să-l omor pe acest om.

L-a auzit pe McCloud grohăind și gemând, ca un animal sălbatic, satisfăcându-se. Era neobosit. Țipetele fetei părea să crească cu fiecare mișcare a lui.

Luanda a mai făcut un pas, apoi altul, și era la doar un metru distanță. S-a uitat în jos la McCloud, i-a studiat corpul, încercând să decidă care era cel mai bun loc unde să lovească. Din fericire, el își scosese cămașa de zale și purta doar o cămașă de pânză subțire, acum udă de transpirație. O putea mirosi de aici, și s-a dat înapoi. Scoaterea armurii fusese o mișcare neglijentă din partea lui, și va fi, a decis Luanda, ultima sa greșeală. Va ridica sus țepușa, cu ambele mâini, și o va înfige în spatele lui expus.

Când gemetele lui McCloud au ajuns la maxim, Luanda a ridicat sus țepușa. S-a gândit la cum i se va schimba viața după acest moment, cum, în doar câteva secunde, nimic nu va mai fi la fel. Regatul McCloud va fi eliberat de regele său tiran; oamenii ei vor fi scutiți de mai multe distrugerii. Noul ei soț îi va lua locul și, în final, totul va fi bine.

Luanda stătea acolo, înghețată de frică. Tremura. Dacă nu acționa acum, nu o va face niciodată.

Și-a ținut respirația, a făcut un ultim pas înainte, ținând țepușa deasupra capului cu ambele mâini, și dintr-o dată s-a lăsat în genunchi, trimițând în jos fierul cu toate forțele, pregătită să-l înfigă în spatele bărbatului.

Dar s-a întâmplat ceva ce nu se aștepta, și totul s-a întâmplat ca într-o ceață, prea repede pentru ca ea să reacționeze: în ultima secundă McCloud s-a rostogolit din drum. Pentru un bărbat de statura lui, era mult mai rapid decât își putuse ea imagina. S-a rostogolit într-o parte, lăsând-o pe fata de sub el expusă. Era prea târziu ca Luanda să se oprească.

Țepușa de fier a continuat, spre groaza ei, înfigându-se în jos până la capăt, în pieptul fetei.

Fata s-a ridicat drept în sus, țipând, și Luanda a fost îngrozită să simtă țepușa străpungându-i carnea, mai mulți centimetri, direct până la inimă. Sânge i-a bolborosit din gură și s-a uitat la Luanda, îngrozită, trădată.

În cele din urmă, a căzut pe spate, moartă.

Luanda a îngenucheat acolo, amorțită, traumatizată, abia înțelegând ce tocmai se întâmplase. Înainte de a putea procesa totul, înainte să-și poată da seama că McCloud era în siguranță, a simțit o lovitură dureroasă pe o parte a feței, și s-a simțit căzând la pământ.

Când cădea prin aer, era vag conștientă de faptul că McCloud tocmai o lovise, o lovitură extraordinară care a trimis-o în zbor, că el chiar îi anticipase fiecare mișcare, de când intrase în cameră. El simulase ignoranța. Așteptase acest moment, așteptase ocazia perfectă nu doar de a se feri de lovitură ei, dar și de a o păcăli, în același timp, să o ucidă pe sărmana fată, pentru a pune vina în mâinile ei.

Înainte ca lumea ei să se stingă, Luanda a prins o privire spre fața lui McCloud. El rânjea în jos, cu gura deschisă, respirând greu, ca o fiară sălbatică. Ultimul lucru pe care l-a auzit, înainte ca cizma lui uriașă să se ridice și să coboare direct spre fața ei, a fost vocea lui guturală, scurgându-se animalic:

"Mi-ai făcut o favoare", a spus el. "Oricum terminasem cu ea."

CAPITOLUL DOI

Gwendolyn a fugit pe străzile laterale întortocheate din partea cea mai rău famată a Curții Regelui, cu lacrimile curgându-i pe obraji pe când se îndepărta de castel, încercând să ajungă cât mai departe posibil de Gareth. Inima încă îi bătea să-i sară din piept de la confruntarea lor, de când îl văzuse pe Firth spânzurat, de când auzise amenințările lui Gareth. A încercat cu disperare să extragă adevărul din minciunile lui. Dar, în mintea bolnavă a lui Gareth, adevărul și minciuna erau toate împletite împreună, și era atât de greu să știi ce era real. Oare încercase să o sperie? Sau tot ce spusese era adevărat?

Gwendolyn văzuse cu ochii ei trupul spânzurat al lui Firth, și asta i-a spus că poate, de această dată, totul era adevărat. Poate că Godfrey a fost într-adevăr otrăvit; poate că ea a fost într-adevăr vândut într-o căsătorie cu un sălbatic Nevarun; și, poate că acum Thor călărea direct într-o ambuscadă. Gândul i-a dat fiori.

Se simțea neajutorată în timp ce alerga. Ea trebuia să îndrepte lucrurile. Nu putea alerga tocmai până la Thor, dar putea alerga la Godfrey și putea vedea dacă fusese otrăvit și dacă era încă în viață.

Gwendolyn a sprintat mai tare spre partea rău famată a orașului, uimită să se găsească aici, din nou, de două ori în tot atâtea zile, în această parte dezgustătoare a Curții Regelui, unde jurase să nu se mai întoarcă. Dacă Godfrey chiar fusese otrăvit, știa că se va fi întâmplat la berărie. Unde altundeva? Era supărată pe el pentru că se întorsese la băutură, pentru că-și coborâse garda, pentru că fusese atât de neglijent. Dar, mai presus de toate, ea se temea pentru el. Și-a dat seama cât de mult ajunsese să țină la fratele ei în ultimele zile, și gândul de a-l pierde și pe el, mai ales după ce-l pierduse pe tatăl ei, îi lăsa un gol în inimă. Și, de asemenea, se simțea într-un fel responsabilă.

Gwen a simțit o frică reală pe când se avânta pe aceste străzi, și nu din cauza bețivilor și ticăloșilor din jurul ei; mai degrabă, ea se temea de fratele ei, Gareth. El părea demonic la ultima lor întâlnire, iar ea nu-și putea scoate din minte imaginea feței lui, a ochilor lui - atât de negri, atât de lipsiți de suflet. Arăta posedat. Faptul că el fusese așezat pe tronul tatălui lor făcuse imaginea chiar mai suprarealistă. Se temea de răzbunarea lui. Poate el chiar complota să o mărite, ceva ce ea nu va permite niciodată; sau poate că vroia doar să o facă să se uite în altă direcție și de fapt plănuia să o asasineze. Gwen a privit în jur, și, cum alerga, fiecare chip îi părea ostil, străin. Toată lumea părea o amenințare potențială, trimisă de Gareth să o ucidă. Devenea din ce în ce mai paranoică.

Gwen a dat colțul și a dat peste un bărbat în vârstă, beat - ceea ce a făcut-o să-și piardă echilibrul - și a sărit și a țipat involuntar. Era tensionată la maxim. I-a luat o clipă să-și dea seama că era doar un trecător neglijent, nu unul dintre acoliții lui Gareth; s-a întors și l-a văzut împleticindu-se, fără măcar să se întoarcă și să-și ceară scuze. Lipsa de demnitate a acestei părți a orașului era mai mult decât putea suporta. Dacă nu ar fi fost vorba de Godfrey, ea nici nu s-ar fi apropiat de ea, și l-a urât pentru că a făcut-o să se înjosească astfel. De ce nu era în stare pur și simplu să stea departe de taverne?

Gwen a mai dat un colț și acolo era: taverna preferată a lui Godfrey, un loc ca vai de capul lui, stând acolo strâmbă, cu ușa întredeschisă, cu bețivi revărsându-se din ea, așa cum o făceau mereu. Ea nu a pierdut timpul, ci s-a grăbit prin ușa deschisă.

Ochii ei au avut nevoie de câteva clipe ca să se obișnuiască cu semi-întunericul dinuntru, cu duhoarea de bere stătută și trupuri nespălate; când a intrat, sala s-a scufundat în tăcere. Cele vreo două duzini de bărbați înghesuți înăuntru s-au întors cu toții și s-au uitat la ea, surprinși. Iat-o aici, o membră a familiei regale, îmbrăcată cu haine alese, repezindu-se în această cameră care probabil nu mai fusese curățată de ani de zile.

S-a dus direct la un bărbat înalt, cu o burtă mare, pe care l-a recunoscut ca fiind Akorth, unul dintre prietenii de băutură ai lui Godfrey.

"Unde e fratele meu?" l-a întrebat ferm.

Akorth, care de obicei era în vervă, gata să scoată vreo glumă porcoasă de care râdea el însuși primul, a surprins-o: el doar a dat din cap.

"Nu face bine, doamna mea", a spus el, sumbru.

"Ce vrei să spui?" a insistat ea, cu inima începând să bată repede.

"A băut o bere stricată", a spus un bărbat înalt, slab, pe care ea l-a recunoscut ca fiind Fulton, celălalt amic al lui Godfrey. "S-a prăbușit aseară târziu. Nu s-a mai sculat."

"E în viață?" a întrebat ea, frenetic, apucându-l pe Akorth de încheietura mâinii.

"Abia", a răspuns el, privind în jos. "A avut o perioadă mai grea. S-a oprit din vorbit cu o oră în urmă."

"Unde este?" a insistat ea.

"În camera din spate, doamnă", a spus barmanul, sprijinindu de bar și ștergând o halbă, arătând și el sumbru. "Și ar fi bine să ai un plan ce să faci pentru el. Nu am de gând să am un cadavru zăcând în taverna mea."

Gwen, copleșită, s-a surprins pe sine când a scos un pumnal mic, s-a aplecat în față și i-a ținut vârful la gâtul barmanului.

El a înghițit cu noduri, privind-o șocat, pe când sala a căzut într-o tăcere de moarte.

"În primul rând", a spus ea, "acest loc nu este o tavernă- este o bodegă ca vai de mama ei, și una pe care o s-o fac una cu pământul cu ajutorul gărzii regale dacă mai îndrăznești să-mi vorbești așa. Poți începe prin a mi te adresa cu doamna mea."

Gwen s-a simțit ca o altă persoană, și a fost surprinsă de puterea care o inunda; nu avea nicio idee de unde provenea.

Barmanul a înghițit în sec.

"Doamna mea", a repetat el.

Gwen a ținut ferm pumnalul.

"În al doilea rând, fratele meu nu va muri - și cu siguranță nu în acest loc. Cadavrul lui ar aduce taverei tale mei multă onoare decât orice suflet viu care a trecut pe aici. Și dacă moare, poți fi sigur că vina va cădea pe tine."

"Dar nu am făcut nimic rău, doamna mea!" a pledat el. "Era același bere pe care am dat-o la toată lumea!"

"Cineva trebuie să o fi otrăvit", a adăugat Akorth.

"Ar fi putut fi oricine", a spus Fulton.

Gwen a coborât încet pumnalul.

"Du-mă la el. Acum!" a poruncit ea.

Barmanul și-a coborât umil capul de data aceasta și se întoarse și se grăbi printr-o ușă laterală din spatele barului. Gwen l-a urmat, Akorth și Fulton alăturându-i-se.

Gwen a intrat în camera din spate a micii tavere și s-a auzit icnind când l-a văzut pe fratele ei, Godfrey, întins pe podea, pe spate. Era mai palid decât îl văzuse vreodată. Părea să fie la un pas de moarte. Totul era adevărat.

Gwen s-a grabit lângă el, i-a apucat mâna și a simțit cât de rece și umedă era. Nu era conștient, cu capul culcat pe podea, neras, cu părul slinos lipindu-i-se de frunte. Dar ea i-a simțit pulsul, și deși era slab, era încă acolo; a văzut, de asemenea, cum i se ridica pieptul cu fiecare respirație. Era în viață.

Ea a simțit o furie bruscă inundând-o.

"Cum ai putut să-l lași aici așa?" a țipat, întorcându-se brusc spre barman. "Fratele meu, un membru al familiei regale, lăsat singur să zacă pe podea ca un câine și să moară?"

Barmanul a înghițit greu, părând nervos.

"Și ce altceva era să fac, doamna mea?" întrebă el, părând nesigur. "Aici nu este un spital. Toată lumea a spus că practic e mort și-"

"El nu e mort!" țipă ea. "Și voi doi", a spus ea, întorcându-se spre Akorth și Fulton, "ce soi de prieteni sunteți? El v-ar fi lăsat așa?"

Akorth și Fulton au schimbat o privire umilită.

"Iartă-mă", a spus Akorth. "Doctorul a venit noaptea trecută și s-a uitat la el și a spus că e pe moarte - și că nu mai e decât o chestiune de timp. Eu n-am crezut că se mai poate face ceva."

"Am stat cu el aproape toată noaptea, doamna mea", a adăugat Fulton, "alături de el. Tocmai am luat o pauză scurtă, am băut ceva să ne înecăm tristețea, și apoi ai venit și-"

Gwen s-a întins mânioasă și le-a plesnit amândurora halbele din mâini, trimițându-le pe podea, lichidul vărsându-se peste tot. Ei s-au holbat la ea, șocați.

"Fiecare dintre voi, apucați-l de la un capăt," a poruncit ea rece, stând în picioare, simînd o nouă putere crescând în ea. "Îl vom lua din acest loc. Mă veți urma traversând Curtea Regelui până ajungem la vrăcița regală. Fratelui meu i se va da o șansă de recuperare reală, și nu va fi lăsat să moară pe baza prostiilor scoase de un doctor fără minte.

"Și tu," a adăugat ea, întorcându-se spre barman. "Dacă fratele meu va trăi, și dacă va reveni vreodată în acest loc și vei fi de acord să-i servești o băutură, voi avea personal grijă să fii aruncat într-o temniță de unde să nu mai ieși."

Barmanul s-a foit și a plecat capul.

"Acum mișcați-vă!" țipă ea.

Akorth și Fulton au tresărit și au sărit la treabă. Gwen a ieșit grăbită din cameră, cei doi urmându-o, cărându-l pe fratele ei, urmând-o afară din berărie și în lumina zilei.

Ei au început să se grăbească pe străzile dosnice, aglomerate, ale Curții Regelui, spre vrăciță, și Gwen s-a rugat doar să nu fie prea târziu.

CAPITOLUL TREI

Thor galopa pe terenul prăfuit din exteriorul Curtii Regelui, cu Reece, O'Connor, Elden și gemenii alături de el, cu Krohn alergându-i alături, Kendrick, Kolk, Brom, și zeci de membri ai Legiunii și Cavaleri de Argint călărind cu ei, o mare armată galopând spre întâlnirea cu clanul McCloud. Mergeau ca unul, pregătindu-se să elibereze orașul, și sunetul copitelor era asurzitor, huruind ca tunetul. Călăriseră toată ziua, și deja al doilea soare era de mult timp pe cer. Lui Thor nu-i venea să creadă că el călărea cu acești mari războinici, în prima sa misiune militară adevărată. El simțea că l-au acceptat ca pe unul de-al lor. Într-adevăr, întreaga Legiunea fusese chemată în calitate de rezerve, și frații lui de arme călăreau în jurul lui. Membrii Legiunii se pierdeau în miile de oameni ai armatei regelui, și Thor, pentru prima oară în viața lui, s-a simțit o parte din ceva mai mare decât el.

Thor s-a simțit, de asemenea, condus de un țel. Simțea că e nevoie de el. Concetățenii săi se aflau sub asediul clanului McCloud, și această armată trebuia să-i elibereze, să-și salveze poporul de la o soartă oribilă. Importanța a ceea ce făceau atârna pe el ca un lucru viu - și-l făcea să se simtă viu.

Thor simțea securitatea dată de prezența tuturor acestor oameni, dar simțea de asemenea, un sentiment de îngrijorare: acesta era o armată de bărbați adevărați, dar asta însemna de asemenea că erau pe cale să se confrunte cu o armată de bărbați adevărați. Războinici adevărați, cu experiență. Era pe viața și pe moarte de această dată, și erau mult mai multe în joc aici decât întâlnise el vreodată. Călărind, a întins mâna în jos și instinctiv s-a simțit asigurat de prezența praștiei sale de încredere și a noii sale săbii. S-a întrebat dacă până la sfârșitul zilei va fi pătată cu sânge. Sau dacă el însuși va fi rănit.

Armata lor a scos brusc un strigăt puternic, mai tare chiar decât copitele cailor, cum au trecut de o curbă și la orizont au văzut pentru prima dată orașul asediat. Din el ieșeau nori mari de fum negru, și armata MacGil și-a îndemnat caii, câștigând viteză. Și Thor și-a îmboldit puternic calul, încercând să țină pasul cu ceilalți, toți scoțându-și săbiile, ridicând armele și îndreptându-se spre oraș, serioși ca moartea.

Armata masivă a fost împărțită în grupuri mai mici, și în grupul lui Thor călăreau zece soldați, membri ai Legiunii, prietenii săi, și alți câțiva pe care nu-i știa. În fruntea lor călărea unul dintre comandanții de rang înalt ai armatei regelui, un soldat pe care ceilalți îl numeau Forg, un bărbat înalt, subțire, cu mușchi lungi și puternici, pielea ciupit de vărsat, părul cărunț tăiat scurt și ochi negri, adânciți în orbite. Armata se împărțea în grupuri mai mici și se îndrepta în fiecare direcție.

"Acest grup, urmați-mă!" a poruncit el, arătând cu bastonul său spre Thor și spre ceilalți să se desprindă și să-l și urmeze.

Grupul lui Thor a urmat ordinele și s-a aliniat în spatele lui Forg, desprinzându-se mai mult de armata principală. Thor s-a uitat înapoi și a observat că grupul său s-a separat mai mult decât majoritatea, armata devenind mai îndepărtată, și chiar când Thor se întreba unde erau conduși, Forg a strigat:

"Vom lua o poziție pe flancul armatei McCloud!"

Thor și ceilalți au schimbat o privire nervoasă și excitată pe când toți au șarjat, îndepărtându-se până când armata principală a dispărut din vedere.

În curând erau pe un teren nou și orașul a dispărut complet din vedere. Thor era în gardă, dar nu era nicăieri niciun semn al armatei McCloud.

În cele din urmă, Forg a tras de hățurile calului, oprindu-l înaintea unui mic deal, într-un pâlă de copaci. Ceilalți s-au oprit în spatele lui.

Thor și ceilalți s-au uitat la Forg, întrebându-se de ce se opri.

"Turnul acela de acolo, el este misiunea noastră", a explicat Forg. "Sunteți luptători tineri încă, așa că vrem să vă scutim de partea cea mai grea a bătăliei. Veți păstra această poziție pe când armata noastră principală mătură prin oraș și se confruntă cu armata McCloud. Este puțin probabil ca soldații

McCloud să vină pe aici, și în principiu veți fi în siguranță aici. Luați poziții în jurul lui și stați aici până când vă vom spune altfel. Acum mișcați-vă!"

Forg și-a îmboldit calul și s-a repezit pe deal în sus; Thor și ceilalți au făcut la fel, urmându-l. Micul grup călărea peste câmpiile pline de praf, ridicând un nor de praf, nevăzând pe nimeni, până unde vedea Thor cu ochii. Se simțea dezamăgit să fie îndepărtat din acțiunea principală; de ce erau ei toți ținuți adăpost?

Cu cât călăreau mai mult, cu atât mai mult ceva i se părea ciudat lui Thor. Nu putea pune degetul pe el, dar al șaselea simț al lui îi spunea că e ceva în neregulă.

Pe măsură ce se apropiau de deal, în vârful căruia era un turn mic, străvechi - un turn înalt, subțire, care părea abandonat - ceva în Thor i-a spus să se uite în spatele lui. Când a făcut-o, l-a văzut pe Forg. Thor a fost surprins să vadă că Forg se lăsase treptat în spatele grupului, îndepărtându-se treptat, și, pe când Thor privea, Forg s-a întors, și-a îmboldit calul și, fără avertisment, a galopat în cealaltă direcție.

Thor nu putea să înțeleagă ce se întâmpla. De ce i-a părăsit Forg atât de brusc? Lângă el, Krohn scheună.

Când Thor a început să proceseze ce se întâmpla, ajunseseră la deal, ajunseseră la vechiul turn, așteptându-se să nu vadă decât sălbăticie înaintea lor.

Dar grupul mic de membri ai Legiunii a tras de hățuri, făcând caii să se oprească brusc. Toți stăteau acolo, înrădăcinați pe loc, văzând ce se afla în fața lor.

Acolo, cu fața la ei, așteptând, era întreaga armată McCloud.

Fuseseră conduși direct într-o capcană.

CAPITOLUL PATRU

Gwendolyn s-a grăbit pe străzile întortocheate din Curtea Regelui, Akorth și Fulton transportându-l pe Godfrey în urma ei, făcându-și cu greu drum printre oamenii de rând. Era hotărâtă să ajungă cât mai curând posibil la vindecătoare. Godfrey nu putea muri, nu după toate lucrurile prin care trecuseră, și cu siguranță nu așa. Aproape că putea vedea zâmbetul satisfăcut al lui Gareth pe când primea vestea morții lui Godfrey - și era hotărâtă să schimbe acest rezultat. Își dorea numai să-l fi găsit mai devreme.

După ce Gwen a dat un colț și au intrat în piața orașului, mulțimea a devenit și mai deasă, și când a privit în sus l-a văzut pe Firth, încă legănându-se agățat de o bârnă, cu lațul strâns în jurul gâtului, atârnat ca toți să se holbeze la el. Instinctiv și-a întors privirea. Era o priveliște îngrozitoare, un memento al josniciei fratelui ei. Simțea că nu-i putea scăpa, oriunde s-ar fi dus. Era ciudat să se gândească că, doar cu o zi înainte, ea a vorbit cu Firth - și acum el spânzura aici. Nu putea să se abțină să nu creadă că moartea o înconjura din toate părțile - și venea și după ea, de asemenea.

Oricât își dorea să se întoarcă, să aleagă alt drum, Gwen știa că drumul prin piață era cel mai direct, și nu avea de gând să se ferească de temerile ei; s-a forțat să mășăluiască drept pe lângă spânzurătoare, chiar pe lângă corpul agățat în drumul ei. Cum a făcut-o, a fost surprinsă să-l vadă pe călăul regelui, îmbrăcat în robe negre, blocându-i drumul.

La început, ea a crezut că avea de gând să o omoare și pe ea - până când i-a făcut o plecăciune.

"Doamna mea", a spus el cu umilință, aplecându-și capul cu respect. "Nu s-au dat încă ordinele regale privind ce să facem cu cadavrul. N-am fost instruit dacă să i se facă o înmormântare după datină sau să fie aruncat în mormântul comun pentru săraci."

Gwen s-a oprit, enervată că trebuia să i se pună asta în cârcă; Akorth și Fulton s-au oprit chiar lângă ea. Se uită în sus, mijind ochii în soare, privind corpul care atârna la doar câțiva pași de ea, și era pe cale să plece mai departe și pur și simplu să-l ignore pe bărbat, când i-a venit brusc o idee. Vroia dreptate pentru tatăl ei.

"Aruncați-l într-o groapă comună", a spus ea. "Fără nume. Nu-i faceți niciun ritual de înmormântare. Vreau ca numele lui să fie uitat de analele istoriei."

El a plecat capul în confirmare, și ea a simțit un mic sentiment de răzbunare. La urma urmei, acest om era cel care-l ucisese de fapt pe tatăl ei. Deși ura manifestările de violență, nu a vărsat lacrimi pentru Firth. Simțea că spiritul tatălui ei era cu ea acum, mai puternic decât oricând, și a simțit un sentiment de pace din partea lui.

"Și încă un lucru", a adăugat ea, oprindu-l pe călău. "Dați jos corpul acum."

"Acum, doamnă?" a întrebat călăul. "Dar regele a poruncit să fie atârnat multă vreme."

Gwen clătină din cap.

"Acum", repetă ea. "Acestea sunt noile sale porunci", a mințit ea.

Călăul se înclină și se grăbi să dea jos cadavrul.

Gwen a simțit un alt mic sentiment de răzbunare. Nu avea nicio îndoială că Gareth se uita pe fereastră la corpul lui Firth pe tot parcursul zilei - îndepărtarea lui avea să-l deranjeze, va servi ca un memento că lucrurile nu vor merge întotdeauna cum le-a planificat el.

Gwen era pe cale să plece atunci când a auzit un țipăt distinctiv; s-a oprit și s-a întors, și la înălțime, cocoțată pe grindă, a văzut-o pe șoimița Estopheles. A ridicat mâna la ochi pentru a se proteja de soare, încercând să se asigure că ochii nu-i jucau feste. Estopheles a țipat din nou și a deschis aripile, apoi le-a închis.

Gwen putea simți că pasărea purta spiritul tatălui ei. Sufletul lui, așa de agitat, era cu un pas mai aproape de pace.

Gwen a avut brusc o idee; fluieră și întinse un braț, și Estopheles s-a repezit în jos de pe bârnă și a aterizat pe încheietura mâinii lui Gwen. Greutatea păsării o trăgea în jos, și ghearele ei s-au înfipt în pielea lui Gwen.

"Du-te la Thor," i-a șoptit păsării. "Găsește-l pe câmpul de luptă. Protejează-l. DU-TE!" a strigat ea, ridicând brațul.

A privit cum Estopheles a dat din aripi și s-a ridicat, mai sus și mai sus spre cer. S-a rugat să funcționeze. Era ceva misterios cu acea pasăre, în special conexiunea ei cu Thor, și Gwen știa că orice era posibil.

Gwen a mers mai departe, grăbindu-se pe străzile întortocheate spre cabana vrăciței. Au trecut printr-una dintre porțile arcuite care dădeau afară din cetate, și s-a mișcat cât de repede a putut, rugându-se ca Godfrey să reziste suficient de mult timp pentru ca ei să-i aducă ajutor.

Cel de-al doilea soare a mai coborât pe cer până când ei au urcat un delușor de la marginea Curții Regelui și au văzut cabana vrăciței. Era o casuță simplă, de o singură cameră, cu pereții albi din lut, cu o fereastră mică pe fiecare parte și o ușă mică, arcuită, de stejar, în față. Agățate de acoperiș erau plante de toate culorile și soiurile, încadrând cabana - care era de asemenea înconjurată de o grădină întinsă de plante medicinale, cu flori de toate culorile și mărimile făcând cabana să arate ca și cum ar fi fost în mijlocul unei sere.

Gwen a alergat la ușă și a trântit de mai multe ori ciocănelul de ea. Ușa s-a deschis și în fața ei a apărut fața speriată a vrăciței.

Illepra. Fusesse toată viața ei vrăcița familiei regale, fusesse prezentă în viața lui Gwen de când începuse să meargă. Cu toate acestea, Illepra încă reușea să arate tânără - de fapt, abia dacă arăta mai în vârstă decât Gwen. Pielea ei pur și simplu strălucea, radiantă, încadrându-i ochii verzi, blânzi și făcând-o să pară a nu avea mai mult de 18 ani. Gwen știa că era cu mult mai în vârstă de atât, știa că aspectul ei exterior era înșelător, și mai știa și că Illepra era una dintre cele mai inteligente și mai talentate persoane pe care le întâlnise vreodată.

Privirea Illeprei s-a mutat la Godfrey, absorbind toată scena. A lăsat deoparte amabilitățile și ochii i s-au deschis larg de îngrijorare, dându-și seama de urgența situației. A trecut pe lângă Gwen și s-a repezit lângă Godfrey, punându-i o palmă pe frunte. Se încruntă.

"Aduceți-l înăuntru", le-a ordonat celor doi bărbați, în grabă "și grăbiți-vă."

Illepra s-a întors înăuntru, deschizând ușa larg, și ei au urmat-o, intrând grăbiți în cabană. Gwen i-a urmat, aplecându-se prin intrarea joasă și a închis ușa în urma lor.

Era semiîntuneric înăuntru, și ochilor le-au luat câteva clipe să se adapteze; atunci când au făcut-o, ea a văzut cabana arătând exact cum și-o amintea de când era mică: micuță, luminoasă, curată și debordând de plante, ierburi și poțiuni de toate felurile.

"Puneți-l acolo," le-a ordonat Illepra bărbaților, mai serioasă decât o auzise Gwen vreodată. "Pe patulul acela din colț. Scoateți-i cămașa și pantofii. Apoi lăsați-ne singuri."

Akorth și Fulton au făcut cum li s-a spus. În timp ce se grăbeau să iasă pe ușă, Gwen l-a apucat pe Akorth de braț.

"Stai de pază în fața ușii", a ordonat ea. "Oricine l-a atacat pe Godfrey ar putea dori să o mai facă o dată. Sau m-ar putea ataca pe mine."

Akorth dădu din cap și el și Fulton au ieșit, închizând ușa în urma lor.

"De cât timp e așa?" a întrebat grăbită Illepra, fără a se uita la Gwen, îngenunchind lângă Godfrey și începând să-i palpeze încheietura mâinii, stomacul, gâtul.

"De azi-noapte," a răspuns Gwen.

"Noaptea trecută!" a repetat Illepra, clătînând îngrijorată din cap. L-a examinat mult timp în tăcere, fața ei întunecându-se.

"Nu e bine", a spus ea în cele din urmă.

I-a pus din nou palma pe frunte și de data aceasta a închis ochii, respirând pentru multă vreme. O tăcere grea s-a lăsat în cameră, și Gwen a început să-și piardă simțul timpului.

"Otravă", a șoptit în cele din urmă Illepra, cu ochii încă închiși, ca și cum îi citea starea prin osmoză.

Gwen s-a minunat întotdeauna de abilitatea ei; nu se înșelase niciodată, nu în timpul vieții ei. Și ea a salvat mai multe vieți decât a luat armata. Se întreabă dacă era o abilitate învățată sau dacă era moștenită; mama Illeprei fusese vrăciță, și mama acesteia înaintea ei. Cu toate acestea, în același timp, Illepra a petrecut fiecare minut în care era trează studiind poțiunile și artele vindecării.

"O otravă foarte puternică", a adăugat Illepra, mai încrezătoare. "Una pe care am întâlnit-o foarte rar. Una foarte scumpă. Oricine a încercat să-l omoare a știut ce face. Este incredibil că nu a murit. El trebuie să fie mai puternic decât credeam."

"A moștenit-o de la tatăl meu", a spus Gwen. "A avut constituția unui taur. Toți regii MacGil au avut-o."

Illepra a traversat încăperea și a amestecat mai multe ierburi pe o bucată de lemn, tăindu-le și măcinându-le și adăugându-le un lichid. În final a obținut un balsam gros, verde, și-a umplut palma cu el, s-a întors în grabă la Godfrey și i l-a aplicat în sus și în jos pe gât, la subsori, pe frunte. Când a terminat, ea a traversat din nou camera, a luat un pahar și a turnat mai multe lichide, unul roșu, unul maro și unul violet. În timp ce se amestecau, poțiunea șuiera și fierbea. Ea a amestecat-o cu o lingură lungă, de lemn, apoi s-a întors în grabă la Godfrey și i-a aplicat-o pe buze.

Godfrey nu s-a clintit; Illepra a dus mâna în spatele lui și i-a ridicat capul cu palma, și i-a forțat lichidul în gură. Cea mai mare parte i s-a vărsat pe obraji, dar o parte din ea i s-a dus pe gât.

Illepra i-a șters lichidul de pe gură și bărbie, apoi în cele din urmă s-a lăsat pe spate și a oftat.

"Va trăi?" a întrebat Gwen, frenetic.

"Ar putea", a spus ea, sumbru. "I-am dat tot ce am, dar nu va fi suficient. Viața lui este în mâna sorții."

"Ce pot face?" a întrebat Gwen.

S-a întors și s-a uitat la Gwen.

"Roagă-te pentru el. Va fi cu adevărat o noapte lungă."

CAPITOLUL CINCI

Kendrick nu aprecia ce era libertatea - adevărata libertate - până astăzi. Timpul pe care-l petrecuse încuiat în temniță îi schimbaseră opinia asupra vieții. Acum el aprecia fiecare lucrușor - senzația soarelui, a vântului în păr, pur și simplu a fi afară. Șarjatul pe un cal, senzația pământului care se mișca repede sub el, a fi din nou în armură, a avea din nou armele și a călări alături de frații lui de arme îl făcea să se simtă ca și cum ar fi fost trimis dintr-un tun, îl făcea să simtă o cutezanță pe care nu o mai experimentase înainte.

Kendrick a galopat, aplecându-se mult în vânt, cu prietenul său apropiat Atme lângă el, atât de recunoscător pentru șansa de a lupta cu frații săi, de a nu pierde această bătălie, și dornic să-și elibereze orașul natal de clanul McCloud - și să-i facă să plătească pentru invadarea lui. Călărea dorind vărsarea de sânge, deși chiar pe când o făcea știa că obiectivul real al furiei lui nu era clanul McCloud, ci fratele lui, Gareth. El nu-l va ierta niciodată pentru încarcerarea sa, pentru că-l acuzase de uciderea a tatălui său, pentru că l-a luat dintre oamenii săi - și pentru că a încercat să-l execute. Kendrick vroia răzbunare pe Gareth - dar din moment ce nu o putea avea, cel puțin nu azi, se va descărca pe clanul McCloud.

Când Kendrick avea să revină la Curtea Regelui, totuși, va rezolva lucrurile. Va face tot ce era posibil pentru a-l da jos pe fratele său și a o instala pe sora lui Gwendolyn ca nou conducător.

Se apropiau de orașul jefuit și nori negri imenși veneau spre ei, umplându-i lui Kendrick nările cu fum acru. Îl durea să vadă un oraș MacGil în halul aceasta. Dacă tatăl său ar fi fost încă în viață, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată; dacă Gareth nu i-ar fi succedat, iarăși acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Era o rușine, o pată pe onoarea clanului MacGil și a Cavalerilor de Argint. Kendrick s-a rugat ca ei să nu fi ajuns prea târziu pentru a-i salva pe acești oameni; pentru clanul McCloud să nu fi fost aici de prea mult timp și ca nu prea mulți oameni să fi fost răniți sau uciși.

Și-a îmboldit mai tare calul, călărind în fața celorlalți, cum toți șarjau, ca un roi de albine, spre poarta deschisă de la intrarea în oraș. S-au repezit ca furtuna, Kendrick trăgându-și sabia, pregătindu-se să întâlnească o mulțime de inamici McCloud pe când șarjau în oraș. A scos un strigăt puternic, așa cum au făcut toți oamenii din jurul lui, oțelindu-se pentru impact.

Dar, cum a trecut prin poartă și a intrat în piața prăfuită a orașului, a fost lovit de ceea ce a văzut: nimic. Peste tot în jurul lui erau semnele unei invazii - distrugere, incendii, case jefuite, cadavre îngrămădite, femei târându-se. Erau animale ucise, sânge pe pereți. Era un masacru. Clanul McClouds devastase orașul acestor oameni nevinovați. Gândul la asta îl îmbolnăvea pe Kendrick. Erau niște lași.

Dar ceea ce l-a blocat pe Kendrick era că nu se vedea niciun McCloud. Nu putea înțelege. Era ca și cum întreaga armată se evacuasă în mod deliberat, ca și cum ar fi știut că ei sosesc. Focurile erau încă aprinse, și era clar că au fost aprinse cu un scop.

Kendrick începea să înțeleagă că totul fusese o momeală. Clanul McCloud vruse să atragă armata MacGil în acest loc.

Dar de ce?

Kendrick s-a întors brusc, s-a uitat în jur, disperat să vadă dacă vreunul dintre oamenii săi lipseau, dacă vreun contingent a fost momit în altă parte, într-un alt loc. Minte lui era inundată cu un nou sentiment, un sentiment că toate acestea au fost aranjate pentru a separa un grup din oamenii lui, a-i atrage într-o ambuscadă. Se uită peste tot, întrebându-se cine lipsea.

Și atunci și-a dat seama. O persoană lipsea. Scutierul lui.

Thor.

CAPITOLUL ȘASE

Thor stătea pe calul său, pe vârful dealului, cu grupul de membri Legiunii și Krohn lângă el, și se uita la priveliștea uimitoare din fața lui: cât vedea cu ochii erau trupe McCloud, stând călare, o armată mare și întinsă, care îi aștepta. Fuseseră atrași într-o capcană. Forg trebuie să-i fi adus aici intenționat, trebuie să-i fi trădat. Dar de ce?

Thor a înghițit, privind la ceea ce părea a fi moartea lor sigură.

Un strigăt puternic de luptă s-a ridicat când armata McCloud a șarjat brusc spre ei. Erau doar la câteva sute de metri și se apropiau rapid. Thor s-a uitat peste umăr, dar nu erau întăriri oricât de departe ar fi privit. Erau complet singuri.

Thor știa că nu aveau altă opțiune decât să lupte până la capăt aici, pe acest delușor, lângă acest turn pustiu. Șansele lor erau inexistente, și nu era niciun mod în care ar fi putut câștiga. Dar dacă avea să cadă, o va face cu curaj și va sta în fața lor ca un bărbat. Legiunea îl învățase măcar atât. Să fugă nu era o opțiune; Thor se pregătea să-și înfrunte moartea.

Thor se întoarse și se uită la fețele prietenilor săi, și a putut vedea că și ei erau palizi de frică; a văzut moartea în ochii lor. Dar spre cinstea lor, și-au păstrat curajul. Niciunul dintre ei nu a tresărit, chiar dacă caii lor s-au fosit, sau au încercat să pornească și să fugă. Legiunea era o unitate acum. Erau mai mult decât prieteni: Suta îi unise într-o echipă de frați. Nici măcar unul dintre ei nu i-ar părăsi pe ceilalți. Toți depuseseră un jurământ și era în joc onoarea lor. Și pentru Legiune, onoarea era mai sfântă decât sângele.

"Domnilor, cred că avem o luptă în fața noastră," a anunțat încet Reece, întinzând mâna și scoțându-și sabia.

Thor a dus mâna în jos și a scos praștia, dorind să elimine cât mai mulți putea înainte să-i ajungă. O'Connor și-a scos sulita scurtă, în timp ce Elden și-a pregătit sulita de aruncat; Conval a ridicat un ciocan de aruncat, și Conven o daltă de aruncat. Ceilalți băieți din Legiune, cei pe care Thor nu-i cunoștea, au scos săbiile și au ridicat scuturile. Thor putea simți frica în aer, și a simțit-o și el când tunetul copitelor cailor a crescut, când sunetul strigătelei armatei McCloud a ajuns la ceruri, părând un tunet pe cale de a-i lovi. Thor știa că aveau nevoie de o strategie - dar nu știa care.

Alături de Thor, Krohn mârâi. Thor s-a inspirat din curajul lui Krohn: el nu a scâncit și nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi. De fapt, părul i s-a ridicat pe spinare și a mers încet înainte, ca și cum ar fi vrut să întâlnească singur armata. Thor știa că în Krohn găsise un adevărat tovarăș de luptă.

"Crezi că ceilalți ne vor trimite întăriri?" a întrebat O'Connor.

"Nu la timp", a răspuns Elden. "Am fost atrași în cursă de către Forg."

"Dar de ce?" întreabă Reece.

"Nu știu," a răspuns Thor, pășind înainte pe calul lui, "dar am senzația neplăcută că are ceva de-a face cu mine. Cred că cineva mă vrea mort."

Thor i-a simțit pe ceilalți întorcându-se și uitându-se la el.

"De ce?" întreabă Reece.

Thor ridică din umeri. Nu știa, dar avea o idee că avea de-a face cu toate mașinațiunile de la curtea regelui, ceva de-a face cu asasinarea lui MacGil. Cel mai probabil, era Gareth. Poate că îl vedea pe Thor ca pe o amenințare.

Thor se simțea groaznic pentru că își pusese în pericol frații de arme, dar nu era nimic de făcut despre asta acum. Tot ce putea face era să încerce să îi apere.

Lui Thor îi ajunsese. El a strigat și și-a îmboldit calul și a izbucnit înainte în galop, șarjând înaintea celorlalți. Nu putea aștepta aici să vină la el această armată, să vină la el moartea lui. El va prelua primele lovituri, poate chiar va distrage câțiva de la frații lui de arme - și le va da o șansă să fugă dacă decideau să o facă. Dacă era să-și întâlnească sfârșitul, o va face fără frică, cu onoare.

Tremurând în interior dar refuzând să o arate, Thor a galopat mai departe și mai departe de ceilalți, șarjând pe deal în jos spre armata care avansa. Lângă el, Krohn a sprintat, nepierzând niciun pas.

Thor a auzit un strigăt în spatele lui, tovarășii săi din Legiune alergând să-l prindă din urmă. Erau la doar douăzeci de metri distanță și au galopat după el, ridicând un strigăt de luptă. Thor a rămas în față, dar se simțea bine să aibă sprijinul lor în spatele lui.

Înainte de Thor un contingent de războinici s-a desprins din armata McCloud, rezezându-se înainte să se întâlnească cu Thor, vreo cincizeci de oameni. Erau la o stă de metri în față și se apropiu rapid, și Thor a tras înapoi praștia, a pus o piatră, a țintit și a aruncat. L-a țintit pe războinicul din fruntea lor, un om mare, cu un pieptar de argint, și ținta lui a fost perfectă. L-a lovit pe bărbat la baza gâtului, între plăcile armurii, și omul a căzut de pe cal, aterizare pe pământ în fața celorlalți.

Cum a căzut, calul a căzut cu el, iar zecile de cai din spatele lui s-au îngrămădit, trimițându-și soldații în zbor la pământ, cu fața înainte.

Înainte ca ei să poată reacționa, Thor a plasat o altă piatră, s-a întins înapoi și a aruncat-o. Din nou, țintise bine, și l-a lovit pe unul dintre războinicii din față în tâmplă, în locul expus de partea ridicată a coifului, și l-a dărâmat de pe cal, peste alți câțiva războinici, dărâmându-i ca pe niște piese de domino.

Cum Thor galopa, o sulită de aruncat i-a zburat pe lângă cap, apoi o sulită, apoi un ciocan de aruncat și o daltă de aruncat, și a știut că frații lui de Legiune îl susțineau. Și ținta lor a fost bună, și armele lor au doborât soldații McCloud cu precizie mortală, mai mulți dintre ei căzând de pe cai și prăbușindu-s în alții care au căzut cu ei.

Thor a fost entuziasmat să vadă că au reușit deja să doboare zeci de soldați McCloud, unii dintre ei cu lovituri directe, dar cei mai mulți împiedicându-se de caii căzuți. Contingentul avansat de cincizeci de oameni era acum la pământ, zăcând într-un mare nor de praf.

Dar oastea McCloud era puternică, iar acum era rândul lor să riposteze. Când Thor a ajuns la treizeci de pași de ei, mai mulți și-au aruncat armele spre el. Un ciocan de aruncat a venit chiar spre fața lui, și Thor s-a ferit în ultimul moment, fierul vâjâindu-i pe lângă ureche, ratându-l cu doar câțiva centimetri. O sulită a venit zburând spre el la fel de repede și el s-a aplecat în cealaltă parte, iar vârful i-a zgâriat exteriorul armurii, din fericire ratându-l de puțin. O daltă aruncată i-a venit drept spre față, iar Thor a ridicat scutul și blocat-o. S-a înfipt în scut, și Thor s-a întins, a scos-o și a aruncat-o înapoi spre atacatorul său. Thor țintise bine, și s-a înfipt în pieptul omului, străpungându-i cămașa de zale; cu un țipăt omul a s-a prăbușit moale peste cal, mort.

Thor a continuat să șarjeze. S-a rezezit chiar în grosul armatei, într-o mare de soldați, pregătit să-și întâlnească moartea. El a strigat și și-a ridicat sabia, lăsând să iasă un mare strigăt de luptă; în spatele lui, frații săi de arme au strigat și ei.

Cu o mare ciocnire de arme, a venit impactul. Un luptător imens, matur, s-a rezezit la el, a ridicat un topor de două mâini și l-a adus în jos spre capul lui Thor. Thor s-a ferit, lama trecând pe lângă el, și l-a tăiat pe soldat pe abdomen, călărind mai departe; omul a strigat și s-a prăbușit moale peste calul lui. Căzând, el a scăpat toporul de luptă, și acesta s-a dus răsucindu-se în zbor într-un cal McCloud, care a țipat și s-a ridicat în două picioare, aruncându-și călărețul în alți câțiva.

Thor a continuat să șarjeze, chiar în grosul războinicilor McCloud, sute dintre ei, tâindu-și drum prin ei, și unul după altul l-au atacat cu săbii, topoarele, buzduganele, și el le-a blocat cu scutul sau le-a evitat, tăind înapoi, ferindu-se și aplecându-se, galopând direct printre ei. Era prea rapid, prea agil pentru ei, și ei nu se așteptaseră la așa ceva. Fiind o armată uriașă, nu puteau manevra suficient de repede să-l oprească.

În jurul lui s-au auzit multe zăngănături de metal, căci loviturile au plouat spre el din toate direcțiile. El le-a blocat una după alta cu scutul și sabia. Dar nu le putea opri pe toate. O sabie l-a tăiat superficial la umăr, și a strigat de durere când i-a dat sângele. Din fericire rana era puțin adâncă și nu-l împiedica să lupte. El a continuat să riposteze.

Thor, luptând cu ambele mâini, a fost înconjurat de războinici McCloud, și în curând loviturile au început să devină mai slabe, când alți membri ai Legiunii s-au alăturat grupului. Zăngănitul a devenit mai puternic când bărbații McCloud au luptat împotriva băieților din Legiune, săbiile izbind în scuturi, sulile lovind caii, sulile de aruncat fiind înfipite în armuri, oamenii luptând în toate felurile. Țipetele sunau din ambele părți.

Legiunea avea un avantaj în faptul că era o forță mică și agilă în luptă, zece dintre ei în mijlocul unei armate uriașe și lente. Era o strangulare, și nu toți războinicii McCloud puteau ajunge la ei în același timp; Thor s-a trezit luptându-se cu doi sau trei oameni odată, dar nu mai mult. Și frații săi care-i protejau spatele nu l-au lăsat să fie atacat din spate.

Cum un războinic l-a prins pe Thor cu garda jos și și-a trimis îmblăciul spre capul lui, Krohn a mârâit și s-a năpustit. Krohn a sărit sus în aer și l-a mușcat de încheietura mâinii; a sfâșiat-o, sângele zburând peste tot, forțându-l pe soldat să schimbe direcția chiar înainte ca îmblăciul să-l lovească pe Thor în cap.

Era ca o ceață cum Thor lupta și tăia și para în toate direcțiile, folosind fiecare picătură de talent pentru a se apăra, pentru a ataca, pentru a avea grijă de frații lui și a fi atent și la sine însuși. A apelat instinctiv la zilele nesfârșite de antrenament, de a fi atacat din toate părțile, în toate situațiile. Într-un fel, totul venea firesc. Ei îl antrenaseră bine, și el s-a simțit capabil să facă față situației. Teama lui era mereu prezentă, dar s-a simțit în stare să o controleze.

Cum Thor a luptat și a luptat, brațele devenindu-i grele, umerii obosiți, cuvintele lui Kolk i-au răsunat în urechi:

Inamicul nu va lupta niciodată în termenii tăi. El va lupta în ai lui. Război pentru tine înseamnă război pentru altcineva.

Thor a reperat un războinic scund, cu umeri largi, ridicând un lanț ghimpat cu ambele mâini și învârtindu-l, ținând către partea din spate a capului lui Reece. Reece nu l-a văzut venind; într-o clipă, el va fi mort.

Thor a sărit de pe cal, mișcându-se prin aer și dărâmându-l pe războinic chiar înainte să lanseze lanțul. Cei doi au căzut de pe cal și au aterizat dur pe pământ într-un nor de praf, Thor rostogolindu-se iar și iar, cu răsuflarea tăiată, pe când caii tropăiau în jurul lui. S-a luptat corp la corp cu războinicul, tăvălindu-se pe jos, și când bărbatul a vrut să-și folosească degetele mari ca să-i scoată ochii lui Thor, Thor a auzit deodată un țipăt și a văzut-o pe Estopheles repezindu-se și înfigându-și ghearele în ochii bărbatului, chiar înainte de a-l putea răni pe Thor. Omul a strigat, ducându-și mâinile la ochi, și Thor l-a lovit tare cu cotul și l-a dat jos de pe el.

Înainte ca Thor să aibă șansa să se bucure de victoria lui, a simțit cum a fost lovit tare în burtă, fiind dărâmat pe spate. Sa uitat în sus și a văzut un războinic ridicând un ciocan de război de două mâini și aducându-l în jos spre pieptul lui.

Thor s-a rostogolit și ciocanul a vâjâit pe lângă el, scufundându-se în pământ până la mâner. Și-a dat seama că l-ar fi strivit de moarte.

Krohn s-a năpustit asupra omului, sărind înainte și scufundându-și colții în cotul acestuia; soldatul s-a întins și l-a lovit pe Krohn cu pumnii, iar și iar. Dar Krohn nu i-a dat drumul, mârâind, până când în sfârșit i-a smuls mâna bărbatului. Soldatul a țipat și a căzut la pământ.

Un soldat a pășit înainte și a lovit cu sabia în jos, spre Krohn; dar Thor s-a rostogolit cu scutul și a blocat lovitura, tot corpul tremurându-i cu zăngănitul, salvându-i viața lui Krohn. Dar, îngenunchat acolo, Thor era expus, și un alt războinic s-a repezit călare spre el, călcând-l, dărâmându-l la pământ cu fața înainte, simțind ca și cum copitele calului îi striveau fiecare os din corp.

Mai mulți soldați McCloud au sărit și l-au înconjurat pe Thor, apropiindu-se de el.

Thor și-a dat seama că se afla într-o situație proastă; ar fi dat orice să fie acum din nou pe cal. Cum zăcea pe pământ, cu capul pulsându-i de durere, cu colțul ochiului i-a văzut pe ceilalți membri ai Legiunii luptând și pierzând teren. Unul dintre băieții din Legiune pe care nu îl recunostea a scos un țipăt strident, și Thor a privit cum o sabie i-a străpuns pieptul, iar el s-a prăbușit, mort.

Un alt membru al Legiunii pe care Thor nu-l cunoștea i-a venit în ajutor, ucigându-l pe atacatorul lui cu o împunsătură de sulită, dar, în același timp, un McCloud l-a atacat din spate, înfigându-i un pumnal în gât. Băiatul a țipat și a căzut de pe cal, mort.

Thor se întoarce și se uită în sus, văzând o jumătate de duzină de soldați care veneau direct spre el. Unul a ridicat o sabie și a adus-o în jos spre fata lui, și Thor s-a întins și a blocat-o cu scutul, zăngănitul rezonându-i în urechi. Dar un altul și-a ridicat cizma și i-a dărâmat lui Thor scutul din mână.

Un al treilea atacator a călcat pe încheietura mâinii lui Thor, fixându-i-o la pământ.

Un al patrulea atacator a pășit înainte și a ridicat o sulită, pregătindu-se să o înfigă prin pieptul lui Thor.

Thor a auzit un mârâit puternic, și Krohn a sărit pe soldat, făcându-l să dea înapoi și fixându-l jos. Dar un soldat a pășit înainte cu o bâtă și l-a pocnit pe Krohn, lovindu-l atât de tare încât Krohn s-a rostogolit cu un țipăt, și a aterizat pe spate, inert.

Un alt soldat a pășit înainte, stând deasupra lui Thor, și a ridicat un trident. S-a încruntat în jos, și de această dată nu mai era nimeni care să-l oprească. El s-a pregătit să-l aducă în jos, drept spre fața lui Thor, și, cum Thor zăcea acolo, ținut, neajutorat, nu a putut să nu simtă că, în cele din urmă, îi venise sfârșitul.

CAPITOLUL ȘAPTE

Gwen a îngenuncheat alături de Godfrey în cabana claustrofobică, cu Illepra lângă ea, și nu mai putea suporta. A ascultat gemetele fratelui ei de ore întregi, văzând fața Illeprei devenind din ce în ce mai sumbră, și părea sigur că el va muri. Se simțea atât de neajutorată, doar stând aici. A simțit că trebuie să facă ceva. Orice.

Nu numai că era chinuită de vinovăție și de griji pentru Godfrey - dar chiar mai mult, pentru Thor. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui șarjând în luptă, trimis într-o capcană de Gareth, pe cale de a muri. A simțit că a trebuit să-l ajute și pe Thor într-un fel. Înnebunea stând aici.

Gwen s-a ridicat brusc în picioare și a traversat grăbită cabana.

"Unde te duci?" a întrebat Illepra, cu vocea răgușită de la incantat rugăciuni.

Gwen se întoarse spre ea.

"Mă voi întoarce", a spus ea. "Este ceva ce trebuie să încerc."

A deschis ușa și s-a grăbit afară, în aerul apusului, și a clipit la imaginea din fața ei: cerul era brăzdat cu roșu și purpuriu, al doilea soare stând ca o minge verde la orizont. Akorth și Fulton, spre cinstea lor, încă stăteau acolo, de gardă - au sărit în sus și s-au uitat la ea cu îngrijorare pe fețe.

"Va trăi?" întreabă Akorth.

"Nu știu," a spus Gwen. "Stați aici. Faceți de pază."

"Și tu unde te duci?" întreabă Fulton.

I-a venit o idee în timp ce se uita la cerul roșu ca sângele, a simțit sentimentul mistic în aer. Mai era un om care ar putea fi în stare să o ajute.

Argon.

Dacă exista o persoană în care Gwen avea încredere, o persoană care îl iubea pe Thor și care îi rămăsese loială tatălui ei, o persoană care avea puterea de a o ajuta într-un fel, era el.

"Trebuie să caut pe cineva special", a spus ea.

Se întoarse și plecă grăbită, peste câmpie, accelerând, alergând, reamintindu-și pașii către cabana lui Argon.

Nu mai fusese acolo de ani de zile, de când era copil, dar și-a amintit că el stătea la înălțime, deasupra câmpiilor pustii, denivelate. A continuat să alerge, abia trăgându-și respirația când terenul a devenit mai pustiu, mai bătut de vânturi, cu iarba făcând loc pietrelor, apoi stâncilor. Vântul urla, și cum înainta, peisajul a devenit straniu; se simțea ca și cum ar fi mers pe suprafața unei stele.

În cele din urmă a ajuns la cabana lui Argon, cu respirația tăiată, și a bătut la ușă. Nu era nicio clanță la vedere, dar știa că acesta era locul.

"Argon!" țipă ea. "Eu sunt! Fiica lui MacGil! Lasă-mă să intru! Îți poruncesc!"

A continuat să bată, dar singurul răspuns a fost urlatul vântului.

În cele din urmă, a izbucnit în lacrimi, epuizată, simțindu-se mai neajutorată decât fusese vreodată. Se simțea golită, ca și cum nu mai avea unde să se ducă.

Cum soarele a coborât mai mult pe cer, culoarea lui sângerie făcând loc amurgului, Gwen se întoarse și începu să coboare înapoi dealul. Și-a șters lacrimile de pe față continuând să meargă, disperată să-și dea seama unde să se ducă mai departe.

"Te rog tată", a spus ea cu voce tare, închizând ochii. "Dă-mi un semn. Arată-mi unde să mă duc. Arată-mi ce să fac. Te rog nu-ți lăsa fiul să moară în această zi. Și te rog nu-l lăsa pe Thor să moară. Dacă mă iubești, răspunde-mi."

Gwen a mers în tăcere, ascultând vântul, când dintr-o dată, a lovit-o inspirația.

Lacul. Lacul Necazurilor.

Desigur. Lacul era locul unde se ducea toată lumea să se roage pentru cineva care era bolnav de moarte. Era un lac mic, pur, în mijlocul Pădurii Roșii, înconjurat de copaci falnici care ajungeau la cer. Era considerat un loc sfânt.

Mulțumesc tată, că mi-ai răspuns, s-a gândit Gwen.

Ea îl simțea cu ea acum, mai mult ca niciodată, și a izbucnit într-un sprint, repezindu-se spre Pădurea Roșie, spre lacul care îi va auzi necazurile.

*

Gwen a îngenuncheat pe malul Lacului Necazurilor, genunchii odihnindu-i-se pe acele moi de pin, de culoare roșie, care înconjurau apa ca un inel, și a privit la apa nemișcată, cea mai netedă oglindă de apă pe care o văzuse vreodată, care reflecta luna care răsărise. Era o lună plină strălucitoare, mai plină decât o văzuse vreodată, și în timp ce al doilea soarele încă apunea, luna era în creștere, trimțând peste Inel atât lumina apusului de soare cât și lumina lunii. Soarele și luna se reflectau împreună, față în față în lac, și ea a simțit sacralitatea acestui moment al zilei. Era fereastra dintre sfârșitul unei zile și începutul alteia, și în acest moment sacru, și în acest loc sacru, orice era posibil.

Gwen a îngenuncheat acolo, plângând, rugându-se din toate puterile. Evenimentele din ultimele zile fuseseră prea mult pentru ea, și a dat drumul la toate. S-a rugat pentru fratele ei, dar și mai mult pentru Thor. Nu putea suporta gândul de a-i pierde pe amândoi în această seară, de a nu mai avea pe nimeni în jur decât pe Gareth. Nu putea suporta gândul de a fi expediată pentru a fi măritată cu vreun barbar. Și-a simțit viața prăbușindu-se în jurul ei, și avea nevoie de răspunsuri. Chiar mai mult, avea nevoie de speranță.

Mulți oameni din regatul ei se rugau la Zeul Lacurilor, sau la Zeul Pădurilor, sau Zeul Munților, sau la Zeul Vântului - dar Gwen nu a crezut niciodată în vreunul dintre ei. Ea, ca și Thor, era una dintre puținii care mergeau împotriva curentului de credință din regatul ei, și urma calea radicală de a crede într-un singur Dumnezeu, o singură ființă care controla întregul univers. La acest Dumnezeu se ruga.

Te rog Doamne, s-a rugat ea. Adumi-l înapoi pe Thor. Lasă-l să fie în siguranță în luptă. Lasă-l să scape din ambuscadă. Te rog lasă-l pe Godfrey să trăiască. Și te rog să mă protejezi - nu mă lăsa să fiu luată de aici, căsătorită cu acel sălbatic. Voi face orice. Doar dă-mi un semn. Arată-mi ce vrei de la mine.

Gwen a îngenuncheat acolo pentru mult timp, fără să audă nimic în afara urletului vântului vâjâind printre pinii înalți ai nesfârșitei Păduri Roșii; a ascultat troznetul blând al ramurilor care i se legănau deasupra capului, acele lor căzând în apă.

"Ai grijă pentru ce te rogi" a venit o voce.

Ea se răsuci, tresărind, și a fost șocată să vadă pe cineva stând acolo, nu departe de ea. S-ar fi speriat, dar a recunoscut vocea imediat - o voce străveche, mai în vârstă decât copacii, mai veche decât Pământul însuși, și inima ei a crescut când și-a dat seama cine era.

Se întoarse și îl văzu stând deasupra ei, purtând mantia albă și gluga, cu ochii translucizi, arzând prin ea ca și cum i-ar fi privit direct în suflet. Își ținea toiagul, luminat în apusul de soare și în lumina lunii.

Argon.

S-a ridicat și a stat în fața lui.

"Te-am căutat", a spus ea. "Am fost la cabana ta. M-ai auzit bătând?"

"Am auzit totul", a răspuns el criptic.

Ea se opri, întrebându-se. El nu avea nicio expresie.

"Spune-mi ce trebuie să fac", a spus ea. "Voi face orice. Te rog, nu-l lăsa pe Thor să moară. Nu poți să-l lași să moară!"

Gwen a făcut un pas înainte și l-a apucat de încheietura mâinii, pledând. Dar când l-a atins a fost ars de o căldură arzătoare, care a trecut prin încheietura mâinii lui și pe mâinile ei, iar ea s-a trase înapoi, copleșită de energie.

Argon a oftat, s-a întors dinspre ea și a făcut câțiva pași spre lac. Stătea acolo, privind la apă, cu ochii reflectați în lumină.

Ea a mers până lângă el și a stat acolo în tăcere pentru nu știa cât timp, așteptând până când el a fost gata să vorbească.

"Nu este imposibil să schimbi soarta", a spus el. "Dar asta cere un preț greu de la solicitant. Vrei să salvezi o viață. Acesta este un efort nobil. Dar nu poți salva două vieți. Va trebui să alegi."

Se întoarce cu fața la ea.

"Vrei ca Thor să trăiască mai departe în noaptea asta, sau fratele tău? Unul dintre ei trebuie să moară. Este scris."

Gwen a fost oripilată de întrebare.

"Ce fel de alegere este asta?" a întrebat ea. "Prin salvarea unuia îl condamn pe celălalt."

"Nu o faci", a răspuns el. "AMândoi sunt meniți să moară. Îmi pare rău. Dar asta este soarta lor."

Gwen a simțit ca și cum un pumnal i-ar fi fost înfipt în stomac. Ambii erau meniți să moară? Era prea îngrozitor să-și imagineze. Oare soarta putea fi atât de crudă?

"Eu nu-l pot alege pe unul peste celălalt," a spus ea, în cele din urmă, cu vocea slabă. "Dragostea mea pentru Thor este mai puternică, desigur. Dar Godfrey este carne din carnea mea și sânge din sângele meu. Nu pot suporta ideea ca unul să moară în detrimentul celuilalt. Și nu cred că vreunul dintre ei ar vrea asta."

"Atunci amândoi vor muri", a răspuns Argon.

Gwen s-a simțit copleșită de panică.

"Așteaptă!" a strigat ea, când el a început să se întoarcă.

Încet, s-a întors și s-a uitat la ea.

"Și cu mine cum rămâne?" a întrebat ea. "Ce s-ar întâmpla dacă aş muri eu în locul lor? E posibil? Se poate ca amândoi să trăiască, și eu să mor?"

Argon s-a uitat la ea îndelung, ca și cum i-ar fi studiat esența.

"Inima ta este pură", a spus el. "Tu ai cea mai pură inimă din toată familia MacGil. Tatăl tău a ales cu înțelepciune. Da, a făcut-o..."

Vocea lui Argon se stinse și el a continuat să se uite în ochii ei. Gwen se simțea incomod, dar nu a îndrăznit să se uite în altă parte.

"Datorită alegerii tale, datorită sacrificiului tău din această seară", a spus Argon, "ursitoarele te-au auzit. Thor va fi salvat în această seară. Și la fel va fi și fratele tău. Și tu vei trăi. Dar o bucățică din viața ta trebuie să fie luată. Amintește-ți, există întotdeauna un preț. Vei suferi o moarte parțială în schimbul ambelor lor vieți."

"Ce înseamnă asta?" întrebă ea, îngrozită.

"Totul vine cu un preț", a răspuns el. "Ai de ales. Vrei mai degrabă să nu-l plătești?"

Gwen s-a oțelit.

"Voi face orice pentru Thor", a spus ea. "Și pentru familia mea."

Argon a privit drept prin ea.

"Thor are un destin foarte mare", a spus Argon. "Dar destinul se poate schimba. Soarta noastră este în stele noastre. Dar este, de asemenea, controlată de Dumnezeu. Dumnezeu poate schimba soarta. Thor a fost menit să moară în această noapte. El va trăi numai din cauza ta. Tu vei plăti acest preț. Și costul va fi mare."

Gwen vroia să știe mai mult, și s-a întors spre Argon, dar, când a făcut-o, dintr-o dată, o lumină strălucitoare fulgeră în fața ei, și Argon dispăru.

Gwen s-a rotit, căutându-l în toate direcțiile, dar era de negasit.

Se întoarce în cele din urmă și se uită la lac, atât de liniștit, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat aici în această seară. Și-a văzut propria reflecție, și părea atât de departe. Era plină de recunoștință, și, în final, de un sentiment de pace. Dar nu se putea abține să nu simtă, de asemenea, un sentiment de teamă pentru propriul ei viitor. Cu cât încerca mai mult să și-o scoată din minte, nu se putea abține să nu se întrebe: ce preț va plăti pentru viața lui Thor?

CAPITOLUL OPT

Thor zăcea pe jos, în mijlocul câmpului de luptă, imobilizat de soldații McCloud, neajutorat, auzind zgomotele luptei, țipetele cailor, ale oamenilor care mureau în jurul lui. Soarele la apus și luna care răsărea - o lună plină, mai plină decât oricare pe care o văzuse vreodată - au fost brusc blocate de un soldat uriaș, care a pășit înainte, a ridicat tridentul și s-a pregătit să-l aducă în jos. Thor știa că îi venise timpul.

A închis ochii, pregătindu-se pentru moarte. Nu simțea frică. Numai remușcări. Vroia mai mult timp pentru a fi în viață; vroia să descopere cine era, care îi era destinul și, mai presus de toate, vroia mai mult timp cu Gwen.

Thor simțea că nu era drept să moară așa. Nu aici. Nu în acest fel. Nu în această zi. Nu era încă timpul lui. O putea simți. El nu era gata încă.

Thor a simțit brusc ceva care se ridica din el: era o înverșunare, o putere ca nicio alta pe care să o fi cunoscut vreodată. Tot corpul îi furnica și a devenit fierbinte pe măsură ce el a simțit o nouă senzație urcând prin el, de la tălpile picioarelor, prin picioare, în sus pe trunchi și prin brațe, până când vârfurile degetelor pur și simplu îi ardeau, scânteind cu o energie pe care abia o putea înțelege. Thor s-a șocat pe sine scoțând un muget feroce, ca un dragon care se ridică din adâncurile pământului.

Thor a simțit puterea a zece bărbați urcând prin el, a scăpat din mâinile soldaților și a sărit în picioare. Înainte ca soldatul să poată aduce tridentul în jos, Thor a pășit înainte, l-a apucat de coif și l-a lovit cu capul, rupându-i nasul; apoi l-a lovit atât de tare cu piciorul că l-a dat înapoi ca pe o ghiulea, dărâmând alți zece oameni.

Thor a strigat cu o furie redobândită, apucând un soldat, ridicându-l deasupra capului și aruncându-l în mulțime, dărâmând o duzină de soldați ca pe niște popice. Apoi Thor a întins mâna, a smuls un îmblăciu cu un lanț de trei metri din mâinile unui soldat și l-a rotit deasupra capului, din nou și din nou, până când peste tot în jurul lui s-au ridicat țipete, doborându-i pe toți soldații pe o rază de trei metri, zeci dintre ei.

Thor și-a simțit puterea continuând să crească, și a lăsat-o să preia controlul. Mai multe mai mulți bărbați l-au atacat iar a întins o palmă spre ei și a fost surprins să simtă furnicături și apoi să vadă o ceață rece emanând din ea. Atacatorii săi s-au oprit brusc, acoperiți de un strat de gheață. Stăteau înghețați pe loc, blocuri de gheață.

Thor și-a îndreptat palmele în fiecare direcție, și peste tot oamenii au fost congelați; părea că plouase cu blocuri de gheață peste tot câmpul de luptă.

Thor s-a întors la frații lui de arme, și a văzut mai mulți soldați pe cale să dea lovituri fatale lui Reece, O'Connor, Elden și gemenilor. A ridicat o palmă în fiecare direcție și i-a înghețat pe atacatori, salvându-și frații de la moartea iminentă. Ei s-au întors și s-au uitat la el, cu ochii plini de ușurare și recunoștință.

Armata McCloud a început să observe asta și a devenit temătoare de a se apropia de Thor. Au început să creeze un perimetru de siguranță în jurul lui, toți acești războinici temându-se să se apropie prea mult când i-au văzut pe zeci dintre camarazii lor înghețați pe loc pe câmpul de luptă.

Dar apoi a venit un vuiet, și un bărbat a pășit înainte, de cinci ori mai masiv ca ceilalți. Trebuie să fi avut patru metri și jumătate în înălțime, și purta o sabie mai mare decât văzuse Thor vreodată. Thor a ridicat o palmă pentru a-l îngheța - dar nu a mers împotriva acestui om. El pur și simplu a dat energia deoparte ca și cum ar fi fost o insectă enervantă, și a continuat să se repeadă spre Thor. Thor a început să înțeleagă că puterea lui era imperfectă; era surprins, și nu înțelegea de ce nu era suficient de puternic pentru a-l opri pe acest om.

Gigantul a ajuns lângă Thor în trei pași mari, surprinzându-l pe Thor cu viteza sa, și apoi l-a pălmuit, trimițându-l pe Thor în zbor.

Thor a lovit dur pământul și, înainte de a se putea întoarce, gigantul era lângă el, ridicându-l deasupra capului cu două mâini. El l-a aruncat, iar armata McCloud a țipat triumfătoare când Thor a zburat prin aer cel puțin șase metri înainte de a ateriza pe pământ și a se rostogoli tare, până când a reușit să se oprească. Thor a simțit ca și cum toate coastele i-au fost fisurate.

S-a uitat în sus și l-a văzut pe uriaș venind lângă el, și de această dată, nu mai putea face nimic. Oricare ar fi puterea, el o epuizase.

A închis ochii.

Te rog Doamne, ajută-mă.

Pe când gigantul se apropia, Thor a început să audă un zumzet încet în mintea lui; el a tot crescut și, în curând, a devenit un zumzet din afara minții lui, în univers. A simțit o senzație ciudată, ca niciuna de mai înainte, el a început să se simtă la unison chiar cu materialul și țesătura aerului, cu legănarea copacilor, cu mișcarea firelor de iarbă. El a simțit o mare zumzet în mijlocul a toate acestea, și ridicând o mână, se simțea ca și cum ar aduna acest zumzet, din toate colțurile universului, chemându-l la voință.

Thor a deschis ochii pentru a auzi un zumzet enorm deasupra capului, și a privit surprins cum un roi masiv de albine s-a materializat din cer. Curgeau din toate direcțiile și, cum el a ridicat mâinile, a simțit că le conducea. El nu știa cum de o făcea, dar știa că o face.

Thor și-a mișcat mâinile în direcția gigantului și, cum a făcut-o, a privit cum roiul de albine a întunecat cerul, s-a repezit în jos și l-a acoperit complet pe gigant. Gigantul a ridicat mâinile și a început să dea din ele, apoi a țipat, cum l-au acoperit, înțepându-l de o mie de ori, până când sa prăbușit în genunchi, apoi în față, mort. Solul s-a zguduit la impactul corpului său.

Thor și-a îndreptat apoi mâna spre armata McCloud, care ședea pe caii lor, cu ochii la el, privind scena, în stare de șoc. Ei au început să se întoarcă să fugă - dar nu a existat timp pentru a reacționa. Thor și-a mișcat palma în direcția lor și roiul de albine a părăsit gigantul și a început să atace soldații.

Armata McCloud scoase un strigăt de spaimă, și ca unul s-au întors și au călărit, înțepați de nenumărate ori de către roi. În curând câmpul de luptă s-a golit de ei cum au dispărut cât de repede au putut. Unii dintre ei nu au reușit să se îndepărteze la timp, și soldat după soldat au căzut, umplând câmpul cu cadavre.

Cum supraviețuitorii au continuat să galopeze, roiul i-a urmărit tot drumul peste câmp, la orizont, zumzetul puternic amestecându-se cu tunetul copitelor cailor și cu strigătele de frică ale bărbaților.

Thor era uimit: în câteva minute, câmpul de luptă era liber și nemișcat. Tot ce rămăsese erau răniții McCloud, gemând, zăcând grămezi-grămezi. Thor s-a uitat în jur și și-a văzut prietenii, epuizați și respirând greu; păreau să fie plini de vânătăi și acoperiți de răni ușoare, dar în regulă. În afară, desigur, de cei trei membri Legiunii pe care nu-i cunoștea, care zăceau acolo, morți.

La orizont s-a auzit un hure puternic, și Thor s-a întors în cealaltă direcție și a văzut armata regelui șarjând peste deal, repezindu-se spre ei, cu Kendrick în frunte. Ei galopau spre ei, și în câteva momente s-au oprit înaintea lui Thor și a prietenilor săi, supraviețuitorii singuratici de pe acest câmp sângeros.

Thor stătea acolo, în stare de șoc, privind înapoi, cum Kendrick, Kolk, Brom și ceilalți au descălecat și au mers încet spre Thor. Erau însoțiți de zeci de Cavaleri de Argint, toți marii războinici ai Armatei Regelui. Ei au văzut că Thor și ceilalți stăteau acolo singuri, victorioși, pe câmpul de luptă sângeros, plin de cadavrele a sute de bărbați din clanul McCloud. El a putut vedea privirile lor de mirare, de respect, de venerație. Le putea vedea în ochii lor. Era ceea ce-și dorise toată viața.

Era un erou.

CAPITOLUL NOUĂ

Erec își conducea calul la galop pe Drumul de Miazăzi, mai repede ca niciodată, făcând tot ce putea pentru a evita găurile de pe drum în noaptea neagră. Nu se oprise din călărit de când primise vestea răpirii lui Alistair, a vânzării ei ca sclavă și a ducerii ei la Baluster. Nu se putea opri din a-și aduce reproșuri. Fusesse prost și naiv să aibă încredere în hangiu, să creadă că acesta își va ține cuvântul, își va respecta partea din înțelegere și o va elibera pe Alistair după ce el câștiga turneul. Cuvântul lui Erec era onoarea lui, și el presupusese că și pentru alții era la fel. A fost o greșeală prostească. Și Alistair a plătit prețul pentru ea.

Inima lui Erec se rupea la gândul ei, și și-a îmboldit mai tare calul. O astfel de doamnă frumoasă și rafinată, mai întâi să fie nevoită să sufere umilința de a lucra pentru hangiu - și acum, să fie vândută în sclavie, și nici mai mult, nici mai puțin decât în comerțul sexual. Gândul la asta îl înfuria și nu se putea abține să nu simtă că într-un fel era responsabil: dacă el nu ar fi apărut în viața ei, nu s-ar fi oferit să o ia de acolo, probabil că hangiuul nu s-ar fi gândit la acest lucru.

Erec se repezea prin noapte, sunetul copitelor calului său mereu prezente, umplându-i urechile, împreună cu sunetul respirației calului său. Calul era mai mult decât epuizat, iar Erec se temea că l-ar putea călări până murea. Erec se dusesse direct la hangiu după turnir, nu se oprise să ia o pauză, și era atât de copleșit de epuizare că se simțea de parcă ar fi putut pur și simplu să se scurgă și să cadă de pe cal. Dar și-a forțat ochii să rămână deschiși, s-a forțat să rămână treaz, cum călărea pe sub ultimele raze ale lunii pline, îndreptându-se mereu spre sud, spre Baluster.

Erec auzise povești despre Baluster de-a lungul vieții sale, deși era un loc unde nu fusese niciodată; din zvonuri, era un loc cunoscut pentru jocuri de noroc, opiu, sex, fiecare viciu imaginabil în regat. Era locul unde se adunau nemulțumirile din toate cele patru colțuri ale Inelului, să exploateze orice fel de sărbătoare întunecată cunoscută de om. Locul era opusul a cine era el. El nu juca și rareori bea, preferând să-și petreacă timpul liber antrenându-se, ascuțindu-și abilitățile. Nu putea să înțeleagă genul de oameni care îmbrățișau lenea și orgiile, cum o făceau cei care frecventau Baluster. A veni aici nu era de bun augur pentru el. Nimic bun nu putea ieși din asta. Doar gândul că ea se afla într-un astfel de loc îi făcea inima să se strângă. Știa că trebuia să o salveze rapid, și să o ducă departe de aici, înainte să se întâmple vreo nenorocire.

Cum luna a coborât pe cer, cum drumul a devenit mai larg și mai circulat, Erec a văzut pentru prima dată orașul: numărul nesfârșit de torțe care-i luminau zidurile făcea orașul să arate ca un foc de tabara în noapte. Erec nu era surprins: se spunea că locuitorii rămâneau treji toată noaptea.

Erec a călărit mai repede pe măsură ce se apropia orașul, și în final a trecut pe un pod mic de lemn, cu torțe pe fiecare parte, cu o santinelă somnoroasă moțâind la baza acesteia, care a sărit în sus când Erec a trecut ca o furtună. Paznicul a strigat după el: "Hei!"

Dar Erec nici măcar nu a încetinit. Dacă omul își aduna încrederea să-l urmărească pe Erec - lucru de care Erec se îndoia foarte mult - atunci Erec avea să se asigure că era ultimul lucru pe care avea să-l facă.

Erec s-a repezit prin intrarea mare, deschisă a orașului, care dădea într-o piață înconjurată de ziduri mici, străvechi, de piatră. Cum a intrat, el s-a repezit pe străzile înguste, atât de luminoase, toate împânzite cu torțe. Clădirile erau construite aproape una de alta, dând orașului o senzație de îngust, de claustrofobic. Străzile erau pline până la refuz de oameni, și aproape toți păreau beți, poticnindu-se înapoi și încolo, ținând tare, îmbrâncindu-se unii pe alții. Era ca o petrecere uriașă. Și fiecare al doilea magazin era o taverna sau un loc pentru jocuri de noroc.

Erec știa că acesta era locul potrivit. O putea simți pe Alistair aici, pe undeva. El a înghițit din greu, sperând că nu era prea târziu.

A călărit până la ceea ce părea a fi o tavernă deosebit de mare în centrul orașului, cu o mulțime de oameni învârtindu-se prin fața ei, și s-a gândit că ar fi un loc bun pentru a începe.

A descălecat și s-a grăbit înăuntru, făcându-și loc cu coatele printre oamenii gălăgioși de la băutura și croindu-și drum până la hangiu, care stătea în spate, în centrul camerei, scriind numele oamenilor pe când le lua monedele și îi direcționa către camere. Era un bărbat care arăta slinos, arborând un zambet fals, transpirat, și care își freca mâinile numărându-le monedele. S-a uitat în sus la Erec, cu un zâmbet de plastic pe față.

"O cameră, domnule?" a întrebat el. "Sau doriți femei?"

Erec clătină din cap și veni mai aproape de om, ca să fie auzit peste gălăgia din jur.

"Caut un negustor," a spus Erec. "Un negustor de sclavi. El a venit pe acest drum de la Savaria cu doar o zi sau ceva de genul în urmă. A adus marfă prețioasă. Marfă umană."

Omul și-a lins buzele.

"Ce căutați sunt informații valoroase", a spus bărbatul. "Eu pot să ofer asta, la fel de ușor cum pot oferi o cameră."

Omul a întins mâna și și-a frecat degetele, apoi a întins palma. S-a uitat în sus la Erec și a zâmbit, sudoarea formându-i-se pe buza de sus.

Erec a fost dezgustat de acest om, dar dorea informații, și nu a vrut să piardă timpul, așa ca a scos punga și a pus o monedă mare de aur în mâna omului.

Ochii omului s-au deschis larg când a examinat-o.

"Aurul Regelui," a observat el, impresionat.

L-a măsura pe Erec în sus și în jos, cu o privire de respect și uimire.

"Ai călărit tot drumul de la Curtea Regelui, atunci?" a întrebat el.

"Destul", a spus Erec. "Eu sunt cel care pune întrebări. Eu te-am plătit. Acum spune-mi: unde este negustorul?"

Omul și-a lins buzele de mai multe ori, apoi s-a aplecat mai aproape.

"Omul pe care-l căutați este Erbot. El vine pe aici o dată pe săptămână, cu un nou lot de curve. Le vinde celui care oferă mai mult. O să-l găsiți, probabil, în vizuina lui. Urmați această stradă până la capăt, și stabilimentul său se afla acolo. Dar dacă fata pe care o căutați are vreo valoare, probabil s-a dat deja. Curvele lui nu durează mult."

Erec s-a întors să plece, când a simțit o mână caldă, umedă și slinoasă apucându-l de încheietura mâinii. Se întoarse, surprins să-l vadă pe hangiu apucându-l.

"Dacă tot cauți curve, de ce nu încerci una de-a mea? Sunr la fel de bun ca ale lui, și la jumătate de preț."

Erec a mârâit la om, revoltat. Dacă ar fi avut mai mult timp, probabil că l-ar fi omorât, doar pentru a scăpa lumea de un astfel de om. Dar, privind imaginea generală, a decis că nu merita efortul.

Erec i-a scuturat mâna de pe el, apoi s-a aplecat aproape.

"Pune-ți din nou mâinile pe mine," l-a avertizat Erec, "și o să-ți dorește să nu o fi făcut. Acum, fă doi pași înapoi de lângă mine înainte să găsesc un loc frumos pentru această spadă pe care o am în mână."

Hangiul a privit în jos, cu ochii larg deschiși de frică, și a făcut mai mulți pași înapoi.

Erec s-a întors și a ieșit vijelios din cameră, făcându-și loc cu coatele și îmbrâncind clienții din calea lui cum s-a repezit din nou afară prin ușile duble. Nu mai fusese niciodată atât de dezgustat de umanitate.

S-a urcat pe cal, care se foia și fornăia la niște trecători beți care se uitau la el - fără îndoială, s-a gândit Erec, pentru a încerca să-l fure. Se întrebă dacă chiar ar fi încercat să o facă, dacă el nu s-ar fi întors, și și-a făcut o notă mentală să-și lege calul mai sigur în locul următor. S-a minunat de viciele acestui oraș. Totuși, calul său, Warkfin, era un cal de luptă oțelit, și dacă cineva încerca să-l fure, l-ar fi omorât sub copite.

Erec l-a îmboldit pe Warkfin, și s-au repezit pe strada îngustă, Erec făcând tot ce putea pentru a evita mulțimea de oameni. Era târziu în noapte, dar străzile păreau să devină tot mai pline cu oameni, oameni de toate rasele amestecându-se unii cu alții. Mai mulți clienți beți au strigat la el pe când

trecea pe lângă ei prea repede, dar lui nu-i păsa. Simțea că Alistair era aproape și nu se va opri de la nimic până când nu o avea înapoi.

Strada se termina cu un zid de piatră, iar ultima clădire pe dreapta era o tavernă înclinată, cu pereți de lut de culoare albă și un acoperiș de paie, care părea și fi avut zile mai bune. După cum aratau oamenii care intrau și ieșeau, Erec a simțit că acesta era locul potrivit.

Erec a coborât de pe cal, l-a legat bine de un stâlp și s-a rezechit pe uși. Cum a făcut-o, s-a oprit din drum, surprins.

Locul era luminat slab, o cameră mare, cu câteva torțe pâlpâitoare pe pereți și un foc muribund în șemineul din colțul îndepărtat. Covoare erau întinse peste tot, iar pe ele erau întinse zeci de femei, îmbrăcate sumar, legate cu frânghii groase între ele și de pereți. Toate păreau drogate - Erec putea mirosi opiul în aer, și a văzut o pipă trecută de la una la alta. Câțiva bărbați bine îmbrăcați se plimbau prin cameră, lovind și desfășurând picioarele femeilor aici și acolo, ca și cum testau marfa și decideau ce să cumpere.

În colțul îndepărtat al camerei se afla un singur bărbat pe un mic scaun de catifea roșie, purtând o mantie de mătase, cu femei legate cu lanțuri de fiecare parte a lui. În picioare în spatele lui stăteau niște bărbați masivi, musculoși, cu fețele acoperite de cicatrici, mai înalți și mai lați în umeri chiar și decât Erec, arătând ca și cum ar fi fost încântați să omoare pe cineva.

Erec a studiat scena și și-a dat seama exact ce se întâmpla: era un stabiliment sexual, aceste femei erau de vânzare, iar bărbatul din colț era pivotul, omul care o răpise pe Alistair - și, probabil, le răpise și pe toate aceste femei, de asemenea. Chiar și acum Alistair ar putea fi în această cameră, a realizat Erec.

El a izbucnit în acțiune, grăbindu-se frenetic printre culoarele de femei și uitându-se la toate fețele, căutând-o. Erau câteva zeci de femei în această cameră, unele leșinate, iar camera era atât de întunecată că era greu să-și dea seama imediat. Se uită la față după față, mergând printre rânduri, când deodată o palmă mare l-a lovit în piept.

"Ai plătit?" a venit o voce aspră.

Erec s-a uitat în sus și a văzut un bărbat foarte mare în picioare lângă el, încruntându-se în jos.

"Vrei să te uiți la femei, trebuie să plătești", a spus grav omul, cu o voce joasă. "Astea sunt regulile."

Erec a mârâit înapoi la om, simțind ura ridicându-se în el, și apoi, mai rapid decât omul putea clipi, s-a întins și l-a lovit cu podul palmei chiar în esofag.

Omul a icnit, cu ochii larg deschiși, apoi a căzut la genunchi, ținându-se de gât. Erec i-a tras un cot în tâmplă și omul a căzut cu fața la pământ.

Erec a mers rapid printre rânduri, scanând cu disperare fețele după Alistair, dar ea nu se vedea nicăieri. Nu era aici.

Inima lui Erec bătea să-i sară din piept când s-a grăbit spre colțul îndepărtat al camerei, la omul mai în vârstă care stătea în colț, supraveghind totul.

"Ați găsit ceva ce vă place?" întrebă omul. "Ceva pentru care vreți să licitați?"

"Caut o femeie," a început Erec, cu oțel în voce, încercând să-și mențină calmul, "și am de gând să spun asta doar o dată. E înaltă, cu părul blond lung și ochii verzi-albaștri. Numele ei este Alistair. Ea a fost luat din Savaria cu doar o zi sau două în urmă. Mi s-a spus că a fost adusă aici. E adevărat?"

Omul clătină încet din cap, rânjind.

"Proprietatea pe care o căutați a fost deja vândută, mi-e teamă", a spus bărbatul. "Un specimen bun, totuși. Aveți bun gust. Alegeți o alta, și vă voi da o reducere."

Erec s-a uitat urât, simțind înăuntrul său o furie mai puternică decât orice simțise vreodată.

"Cine a luat-o?" mârâi Erec.

Bărbatul zâmbi.

"Oh, dar tu pari fixat pe această sclavă anume."

"Ea nu este o sclavă", mârâi Erec. "Ea este soția mea. "

Omul s-a uitat înapoi, șocat - apoi a dat brusc capul pe spate și a râs în hohote.

" Soția! Asta e una bună. Nu mai e, prietene. Acum, ea este jucăria altcuiva." Apoi fața hangiolului se întunecă, într-o grimasă rea, în timp ce le făcu semn acoliților săi, și a adăugat: "Acum scăpați-mă de gunoiul ăsta."

Cei doi bărbați plini de mușchi au înaintat și, cu o viteză care l-a surprins pe Erec, s-au repezit la el amândoi deodată, vrând să-l apuce de piept.

Dar ei nu și-au dat seama pe cine atacau. Erec era mai rapid decât amândoi, ocolindu-i, apucând încheietura mâinii unuia dintre ei și îndoindu-l înapoi până când omul a căzut pe spate, iar apoi lovindu-l pe celălalt cu cotul în gât, în același timp. Erec a făcut un pas înainte și i-a zdrobit traheea omului de pe podea, lăsându-l inconștient, apoi s-a aplecat și i-a dat un cap în gură celui alt, care se ținea de gât, făcându-l și pe el să-și piardă cunoștința.

Cei doi bărbați zăceau acolo, inconștienți, și Erec a pășit peste trupurile lor și către hangiu, care acum tremura scuturând scaunul, cu ochii larg deschiși de frică.

Erec a întins mâna, l-a apucat pe om de păr, i-a tras capul pe spate și i-a pus un pumnal la gât.

"Spune-mi unde este, și s-ar putea să te las să trăiești", a mârâit Erec.

Omul s-a bîlbîit.

"Îți voi spune, dar îți pierzi timpul", a răspuns el. "Am vândut-o unui nobil. El are propria sa forță de cavaleri și locuiește în propriul castel. El este un om foarte puternic. Castelul său nu a fost niciodată străpuns. Și dincolo de asta, el are o întregă armată de rezervă. E un om foarte bogat, are o armată de mercenari care să-i facă pe plac în orice moment. Orice fată cumpără, o păstrează. Nu există nicio cale să o eliberezi vreodată. Deci, du-te înapoi de oriunde ai venit. Ea nu mai e."

Erec a presat mai tare lama pe gâtul omului, până a început să curgă sângele, iar bărbatul a țipat.

"Unde este acest lord?" mârâi Erec, pierzându-și răbdarea.

"Castelul lui este la vest de oraș. Ia-o pe poarta de vest a orașului și du-te până la drumul se termină. Îi vei vedea castelul. Dar este o pierdere de timp. El a plătit niște bani buni pentru ea - mai mult decât făcea."

Lui Erec îi ajunsese. Fără să se oprească, i-a tăiat gâtul negustorului de sclave, omorându-l. Sângele s-a vărsat peste tot cum bărbatul s-a prăbușit din scaun, mort.

Erec s-a uitat în jos la trupul mort, la acoliții inconștienți, și s-a simțit revoltat de tot acest loc. Nu-i venea să creadă că așa ceva exista.

Erec a mers prin cameră și a început să taie funiile care le țineau legate pe femei, tăind funia groasă, eliberându-le una câte una. Mai multe dintre ele au sărit în sus și au fugit spre ușă. Curând întreaga cameră era liberă, și toate se călcau în picioare spre ușă. Unele erau prea drogate pentru a se mișca, și altele le-au ajutat.

"Oricine ai fi", i-a spus o femeie lui Erec, oprindu-se la ușă, "fii binecuvântat. Și oriunde te-ai duce, Dumnezeu să te ajute."

Erec a apreciat recunoștința și binecuvântarea; căci avea sentimentul neplăcut că, acolo unde se ducea, avea să aibă nevoie de ea.

CAPITOLUL ZECE

Au venit zorii, revărsându-se prin ferestrele mici ale cabanei Illeprei, căzând peste pleoapele închise ale lui Gwendolyn și trezind-o încet. Primul soare, de un portocaliu șters, o mângâia, trezind-o în liniștea aproape deplină a zorilor. Ea a clipit de mai multe ori, la început dezorientată, întrebându-se unde era. Și apoi ea și-a dat seama:

Godfrey.

Gwen adormise pe podeaua cabanei, întinsă pe un pat de paie lângă patul lui. Illepra a dormit chiar lângă Godfrey, și fusese o noapte lungă pentru toți trei. Godfrey a gemut toată noaptea, foindu-se și întorcându-se de pe o parte e alta, și Illepra l-a îngrijit neîncetat. Gwen fusese acolo pentru a ajuta în orice fel a putut, aducând cârpe umede, clătindu-le, punându-le pe fruntea lui Godfrey și dându-i Illeprei ierburile și alifiile pe care i le ceruse continuu. Noaptea păruse fără sfârșit; de multe ori Godfrey țipase, și ea fusese sigură că murea. Mai mult de o dată el îl strigase pe tatăl lor, și asta îi dăduse fiori lui Gwen. Ea a simțit prezența tatălui ei, plutind peste ei, puternic. Ea nu știa dacă tatăl ei ar vrea ca fiul său să trăiască sau să moară - relația lor fusese întotdeauna atât de plină de tensiune.

Și Gwen a dormit în cabană pentru că nu știa unde să se ducă. Se simțea în nesiguranță să se întoarcă la castel, să fie sub același acoperiș cu fratele ei; ea s-a simțit în siguranță aici, în grija Illeprei, cu Akorth și Fulton în picioare de pază în fața ușii. Ea a simțit că nimeni nu știa unde era, și asta îi convenea. În plus, se apropiase de Godfrey în ultimele zile, îl descoperise pe fratele pe care nu-l cunoscuse niciodată, și o durea să se gândească la el pe moarte.

Gwen s-a ridicat amețită în picioare, grăbindu-se lângă Godfrey, cu inima bătându-i tare, întrebându-se dacă era încă în viață. O parte din ea a simțit că, dacă el s-ar fi trezit dimineața, ar supraviețui, și că dacă nu o făcea, totul se termina. Illepra s-a trezit și s-a grăbit și ea să se uite. Ea trebuie să fi adormit la un moment dat în noapte; Gwen cu greu ar fi putut să o acuze de asta.

Cele două au îngenuncheat acolo, alături de Godfrey, pe când micuța cabană s-a umplut de lumină. Gwen a pus o mână pe încheietura mâinii lui și l-a scuturat, iar Illepra s-a întins și i-a pus o mână pe frunte. Ea a închis ochii și a respirat - și brusc ochii lui Godfrey s-au deschis larg. Illepra și-a tras mâna înapoi, surprinsă.

Și Gwen a fost surprinsă. Ea nu se aștepta să vadă că Godfrey deschide ochii. Încet, s-a întors și s-a uitat direct la ea.

"Godfrey?" a întrebat ea.

El a mijit ochii, i-a închis și i-a deschis din nou; apoi, spre uimirea ei, s-a sprijinit într-un cot și s-a uitat la ele.

"Cât este ceasul?" a întrebat el. "Unde mă aflu?"

Vocea lui suna alertă, sănătoasă, și Gwen nu s-a simțit niciodată atât de ușurată. Ea a izbucnit într-un zâmbet imens, împreună cu Illepra.

Gwen s-a repezit înainte și l-a îmbrățișat, oferindu-i o îmbrățișare de urs, apoi s-a tras înapoi.

"Ești în viață!" exclamă ea.

"Bineînțeles că sunt", a spus el. "De ce nu aș fi? Cine este ea? întrebă el, întorcându-se spre Illepra.

"Femeia care ți-a salvat viața", a răspuns Gwen.

"Mi-a salvat viața?"

Illepra se uită în jos la podea.

"Am ajutat doar un pic", a spus ea, cu umilință.

"Ce mi s-a întâmplat?" o întreabă el pe Gwen, frenetic. "Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că beam în tavernă și apoi ..."

"Ai fost otrăvit", a spus Illepra. "O otravă foarte rară și puternică. Nu am întâlnit-o de ani de zile. Ești norocos să fii în viață. De fapt, tu ești singurul pe care l-am văzut să-i supraviețuiască. Cineva trebuie să fi privit în jos la tine."

La cuvintele ei, Gwen a știut că avea dreptate, și imediat s-a gândit la tatăl ei. Soarele brăzda ferestrele, mai puternic, și ea a simțit prezența tatălui lor cu ei. El a vrut ca Godfrey să trăiască.

"Ți-o meriți", a declarat Gwen cu un zâmbet. "Ai promis să te lași de băut. Acum, uita-te ce s-a întâmplat."

El s-a întors și a zâmbit; ea i-a văzut viața revenindu-i în obraji și s-a simțit plină de ușurare. Godfrey era înapoi.

"Mi-ai salvat viața", i-a spus el, cu seriozitate.

S-a întors spre Illepra.

"Amândouă ați făcut-o", a adăugat el. "Nu știu cum vă voi răsplăti vreodată."

Cum el s-a uitat la Illepra, Gwen a observat ceva, era ceva în privirea lui, ceva mai mult decât recunoștință. Se întoarce și se uită la Illepra, și o observă roșind, privind în jos la podea - și Gwen și-a dat seama că se plăceau unul pe altul.

Illepra s-a întors repede și a traversat camera, întorcându-le spatele, făcându-și de lucru cu o potiune.

Godfrey privi înapoi la Gwen.

"Gareth?" întrebă el, dintr-o dată solemn.

Gwen dădu din cap înapoi, înțelegând ce o întreba.

"Ai noroc că nu ești mort", a spus ea. "Firth este."

"Firth?" vocea lui Godfrey s-a ridicat, surprinsă. "Mort? Dar cum?"

"L-a spânzurat", a spus ea. "Tu trebuia să fii următorul."

"Si tu?" întrebă Godfrey.

Gwen ridică din umeri.

"El are planuri să mă mărite. M-a vândut celor din Nevaruns. Se pare că sunt pe drum să mă ia."

Godfrey se ridică, indignat.

"N-am să-i permit niciodată!" a exclamat el.

"Nici eu" răspunse ea. "Voi găsi o cale."

"Dar fără Firth, nu avem nicio dovadă", a spus el. "Nu avem nicio cale să-l dăm jos. Gareth va fi liber."

"Vom găsi o cale", a răspuns ea. "Vom găsi -"

Dintr-o dată, cabana s-a umplut cu lumina când ușa s-a deschis și Akorth și Fulton au intrat înăuntru.

"Doamna mea -" a început Akorth, apoi s-a întors la vederea lui Godfrey.

"Fiu de cățea!" a strigat Akorth de bucurie către Godfrey. "Știam eu! Ai înșelat aproape totul în viață - știam că vei înșela și moartea!"

"Știam că nu berea te va băga în mormânt!" a adăugat Fulton.

Akorth și Fulton s-au repezit la el, și cum Godfrey a sărit în sus din pat, toți s-au îmbrățișat.

Apoi Akorth se întoarce spre Gwen, serios.

"Doamna mea, îmi pare rău că vă deranjez, dar am văzut un contingent de soldați la orizont. Ei se grabesc spre noi chiar acum."

Gwen se uită alarmată la el, apoi a fugit afară, toți urmând-o, aplecând capul și mijind ochii în lumina soarelui puternic.

Grupul a stat afară, și Gwens-a uitat la orizont și a văzut un mic grup de Cavaleri de Argint călărind spre cabană. O jumătate de duzină de bărbați veneau la viteză maximă, și nu era nicio îndoială că veneau spre ei.

Godfrey a dus mâna în jos pentru a trage sabia, dar Gwen i-a pus o mână liniștitoare pe încheietura mâinii.

"Aceștia nu sunt oamenii lui Gareth, sunt ai lui Kendrick. Sunt sigură că ei vin în pace."

Soldații au ajuns la ei și, fără să se oprească, au coborât de pe cai și au îngenuncheat în fața lui Gwendolyn.

"Doamna mea", a spus soldatul din față. "Vă aducem o veste mare. I-am împins înapoi pe cei din clanul McCloud! Fratele Dvs. Kendrick este în siguranță, și mi-a cerut să vă trimit un mesaj: Thor este bine."

Gwen a izbucnit în lacrimi la știri, copleșită de recunoștință și ușurare, pășind înainte și îmbrățișându-l pe Godfrey, care a îmbrățișat-o înapoi. Se simțea ca și cum viața îi fusese înapoiată.

"Se vor întoarce cu toți astăzi," a continuat mesagerul, "și va fi o mare sărbătoare la Curtea Regelui!"

"Vești bune, într-adevăr!" a exclamat Gwen.

"Doamna mea," a venit un alt glas profund, și Gwen s-a uitat și a văzut un lord, un războinic renumit, Srog, îmbrăcat în roșul distinctiv al Apusului, un bărbat pe care l-a cunoscut încă de când era mică. El fusese apropiat de tatăl ei. El a îngenuncheat în fața ei, și ea s-a simțit rușinată.

"Vă rog, domnule", a spus ea, "nu îngenuncheați în fața mea."

Era un bărbat faimos, un lord puternic care avea mii de soldați în subordine, și care domnea peste orașul său, Silesia, fortăreața Apusului, un oraș neobișnuit, construit chiar în stâncă pe o margine a Canionului. Era aproape de nepătruns. El fusese unul dintre puținii în care tatălui ei a avut vreodată încredere.

"Am venit aici cu acești oameni pentru că am auzit că au loc mari schimbări la Curtea Regelui", a spus el, cu aer cunoscător. "Tronul este instabil. Un nou conducător - un conducător ferm, un adevărat conducător - trebuie să fie pus în locul lui. A ajuns la mine vestea despre din dorința tatălui tău ca Tu să domnești. Tatăl tău a fost ca un frate pentru mine, și cuvântul Lui este sfânt pentru mine. Dacă aceasta este dorința lui, atunci este și a mea. Am venit să-ți spun că, dacă Tu ai domni, atunci oamenii mei îți vor jura credință. Te-aș îndemna să acționezi în curând. Evenimentele de astăzi au dovedit că Curtea Regelui are nevoie de un nou conducător. "

Gwen a stat acolo, luată prin surprindere, neștiind cum să răspundă. Se simțea profund umilită, și simțea și un sentiment de mândrie, dar, de asemenea, se simțea copleșită, implicată până peste cap.

"Vă mulțumesc, domnule", a spus ea. "Sunt recunoscătoare pentru cuvintele voastre, și pentru ofertă. Mă voi gândi profund. Pentru moment, doresc doar să-i urez bun venit acasă fratelui meu - și lui Thor."

Srog a plecat capul, și un corn a sunat la orizont. Gwen s-a uitat în sus și a putut vedea deja norul de praf: apărea o armată mare. Ea a ridicat o mână pentru a bloca soarele și i-a crescut inima. Chiar de aici, putea simți cine era. Erau Cavalerii de Argint Silver, oamenii regelui.

Și în fruntea lor călărea Thor.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Thor călărea cu armata, mii de soldați îndreptându-se ca unul înapoi spre Curtea Regelui, iar el se simțea triumfător. Încă nu putea procesa clar ce se întâmplase. Era mândru de ce făcuse, mândru că atunci când lucrurile păreau la punctul cel mai de jos în luptă, el nu cedase fricii, ci rămăsese și se confruntase cu acei războinici. Și era șocat că supraviețuise cumva.

Întreaga luptă păruse ireală, și el era atât de recunoscător că fusese în stare să cheme puterile - și totuși era, de asemenea, confuz, deoarece puterile sale nu funcționau întotdeauna. El nu le înțelegea și, mai rău, nu știa de unde veneau sau cum să le mobilizeze. Îl făcea să-și dea seama mai mult decât oricând că trebuia să învețe să se bazeze și pe abilitățile sale umane - pe a fi cel mai bun luptător, cel mai bun războinic care putea fi. Începea să-și dea seama că, pentru a fi cel mai bun războinic ce putea deveni, avea nevoie de ambele părți ale lui însuși - luptătorul și vrăjitorul - dacă asta chiar era ce era el.

Au călărit toată noaptea pentru a ajunge înapoi la Curtea Regelui, iar Thor era acum mai mult decât epuizat, dar, de asemenea, extrem de incitat. Primul soare se ridica deasupra orizontului, vasta întindere de cer se deschidea în fața lui în nuanțe de galben și roz, și el se simțea ca și cum ar fi văzut lumea pentru prima dată. Nu se simțise niciodată atât de viu. Era înconjurat de prietenii săi, Reece, O'Connor, Elden, și gemenii; de Kendrick, Kolk și Brom; și de sute de membri ai Legiunii, Cavaleri de Argint, și de Armata Regelui. Dar, în loc de a fi la marginea lor, acum el călărea în centru, îmbrățișat de toți. Într-adevăr, toți îl priveau diferit de la bătlie. Acum, el vedea admirația nu doar în ochii colegilor lui de Legiune, dar și în ochii războinicilor adevărați, adulți. El se confruntase cu întreaga armată McCloud, de unul singur, și răsturnase soarta războiului.

Thor era pur și simplu fericit că nu-și dezamăgise frații de Legiune. Era fericit că prietenii lui au scăpat în mare parte nevătămați, și a simțit un sentiment de remușcare pentru cei care au murit în luptă. Nu-i cunoscuse, dar își dorea să-i fi putut salva și pe ei. Fusese o luptă sângeroasă, feroce, și chiar și acum, cum Thor călărea, ori de câte ori clipea, imagini ale luptei îi fulgerau în cap, imagini ale diferitelor arme și diferiților războinici care îl atacaseră. Cei din clanul McCloud erau oameni feroce, și el fusese norocos; cine știa dacă va fi la fel de norocos, dacă se întâlneau din nou. Cine știa dacă va fi capabil să cheme din nou aceste puteri. El nu știa dacă vor veni vreodată înapoi. Avea nevoie de răspunsuri. Și avea nevoie să-și găsească mama. Trebuia să știe cine era cu adevărat. Trebuia să-l caute pe Argon.

Krohn a scâncit în spatele lui, și Thor s-a lăsat pe spate și i-a mîngîiat capul, în timp ce Krohn i-a lins palma. Thor era ușurat că Krohn era bine. Thor îl cărase pe câmpul de luptă și îl pusese pe partea din spate a șei în spatele lui; Krohn părea capabil să meargă, dar Thor a vrut ca el să se odihnească și să-și revină pe lungul drum înapoi. Lovitura pe care o primise Krohn fusese puternică, și lui Thor i se părea că ar fi putut să-i fi rupt o coastă. Thor abia își putea exprima recunoștința față de Krohn, care pentru el părea mai mult ca un frate decât ca un animal, și care îi salvase viața de mai multe ori.

Cum au ajuns pe creasta dealului și panorama regatului s-a întins în fața lor, au început să vadă, răsfirat în fața lor, orașul glorios numit Curtea Regelui, cu zeci de turnuri și turle, cu zidurile sale străvechi de piatră și podul mobil masiv, cu porțile arcuite, cu sutele de soldați stând de pază pe metereze și pe drum, înconjurat de terenuri și, desigur, cu Castelul Regelui în centrul său. Thor s-a gândit imediat la Gwen. Ea îl susținuse în luptă; ea îi dăduse un motiv și un scop pentru a trăi. Știind că lui i se înscenase ceva acolo, că fusese atras într-o ambuscadă, Thor s-a temut brusc și pentru soarta ei. El a sperat că ea era bine aici, că orice forțele fuseseră implicate în trădarea lui o lăsaseră neatinsă.

Thor a auzit urale îndepărtate, a văzut ceva sclipind în lumină, și când a mijit ochii la deal, și-a dat seama că o mare mulțime se aduna la orizont, în fața Curții Regelui, pe ambele părți ale drumului, fluturând steaguri. Oamenii veneau în forță pentru a-i saluta.

Cineva a sunat un corn, iar Thor și-a dat seama că li se ura bun venit acasă. Pentru prima dată în viața lui, el nu se simțea ca un nepoftit.

"Acești corni sună pentru tine", a spus Reece, călărind lângă el, bătându-l pe spate, privindu-l cu un nou respect. "Tu ești campionul acestei lupte. Ești eroul poporului acum."

"Imaginați-vă, unul dintre noi, un simplu membru al Legiunii, făcând întreaga armată McCloud să se întoarcă din drum", a adăugat O'Connorcu mândrie.

"Tu aduci o mare onoare pentru întreaga Legiune", a spus Elden. "Acum, ei vor trebui să ne ia pe toți mult mai în serios."

"Să nu mai vorbim că ne-ai salvat toate viețile", a adăugat Conval.

Thor ridică din umeri, plin de mândrie, dar, de asemenea, refuzând să lase astea să i se urce la cap. Știa că era om, că era fragil, vulnerabil, ca oricare dintre ei. Și că valul luptei ar fi putut duce în cealaltă direcție.

"Am făcut ceea ce am fost antrenat să fac," a răspuns Thor. "Ceea ce am fost toți instruiți să facem. Nu sunt mai bun decât oricine altcineva. Am avut noroc în această zi."

"Aș zice că a fost mai mult decât noroc", a răspuns Reece.

Toți au continuat într-un trap lent, pe drumul principal care ducea la Curtea Regelui, și cum au făcut-o drumul a început să se umple cu oameni, venind în șuvoaie din satele din jur, aplaudând, fluturând banere, în albastrul regal și galbenul neamului MacGil. Thor și-a dat seama că asta devenea o adevărată paradă. Întreaga curte a ieșit să-i sărbătorească, și el a putut vedea ușurarea și bucuria pe fețele lor. Putea înțelege de ce: dacă armata McCloud s-ar fi apropiat mai mult, ar fi putut distruge toate astea.

Thor a călărit cu ceilalți prin mulțimea de oameni, peste podul mobil de lemn, copitele cailor lor troncănind tare. Au trecut prin poarta de piatră arcuit, prin pasajul acoperit, sub care cerul s-a întunecat, apoi au ieșit de partea cealaltă, în Curtea Regelui - unde au fost întâmpinați de mulțimea care aplauda. Ei fluturau steaguri și aruncau bomboane, și s-a auzit o trupă de muzicieni cântând din chimvale, lovind în tobe, în timp ce oamenii au început să danseze pe stradă.

Thor a descălecat cu ceilalți cum mulțimea a devenit prea deasă pentru a merge călare, și s-a întins și l-a ajutat pe Krohn să coboare de pe cal. El a privit cu atenție cum Krohn a șchiopătat, apoi a mers; părea că poate să meargă acum, și Thor s-a simțit ușurat. Krohn s-a întors și i-a lins palma de câteva ori.

Tot grupul lor a mers prin Piața Regelui, cum era Thor era îmbrățișat și bătut pe spate din toate părțile de către oameni pe care nu-i cunoștea.

"Tu ne-ai salvat!" a strigat un bărbat mai în vârstă. "Ne-ai eliberat regatul!"

Thor a vrut să răspundă, dar nu a putut, vocea lui înghițită de zgomotul a sute de oameni aplaudând și strigând peste tot în jurul lor, muzica devenind mai zgomotoasă. În curând, butoaie de bere au fost rostogolite în piață, iar oamenii s-au pus pe băut, cântec și râsete.

Dar Thor avea doar un singur lucru în minte: Gwendolyn. El trebuia să o vadă. S-a uitat la toate fețele, disperat să o vadă, sigur că ea va fi aici - dar s-a simțit zdrobit să vadă că nu o putea găsi.

Apoi, a simțit o bătaie pe umăr.

"Cred că femeia pe care o cauți este în acea direcție", a spus Reece, întorcându-l și arătând în altă parte.

Thor s-a întors și ochii i s-au aprins. Acolo, mergând repede spre el, cu un zâmbet enorm, ușurat, pe față, și arătând ca și cum ar fi fost trează toată noaptea, era Gwendolyn.

Arăta mai frumoasă decât o văzuse vreodată, și s-a grăbit spre el și a alergat direct în brațele lui Thor. Ea a sărit în sus și l-a îmbrățișat, și el i-a răspuns la îmbrățișare, strângând-o la piept, învărtind-o în mulțime. Ea s-a agățat de el și nu i-a mai dat drumul, și el i-a putut simți lacrimile curgându-i pe gât. Îi putea simți dragostea, și a simțit că și el o iubește la fel.

"Slavă Domnului că ești în viață", a spus ea, foarte bucuroasă.

"Nu m-am gândit decât la tine", i-a spus Thor, ținând-o strâns. Cum o ținea în brațe, totul părea iar bun în lume.

Încet, el i-a dat drumul, iar ea s-a uitat la el și s-au aplecat unul spre altul și s-au sărutat. Au continuat sărutul multă vreme, cu mulțimea foindu-se în jurul lor.

"Gwendolyn!" a strigat Reece încântat.

Ea s-a întors și l-a îmbrățișat, și apoi Godfrey a intervenit și l-a îmbrățișat pe Thor, apoi pe fratele său Reece. Era ca o mare reuniune de familie, și Thor s-a simțit oarecum ca o parte din ea, ca și cum aceasta era deja familia lui. Erau toți uniți de dragostea lor pentru MacGil - și ura lor pentru Gareth.

Krohn a făcut un pas înainte și a sărit pe Gwendolyn, iar ea s-a lăsat pe spate râzând și l-a îmbrățișat în timp ce el a lins-o pe față.

"Crești mai mare pe zi ce trece!" exclamă ea. "Cum pot să-ți mulțumesc pentru că l-ai păzit pe Thor?"

Krohn a sărit pe ea iar și iar, până când în cele din urmă, râzând, ea a trebuit să-l dea jos.

"Să plecăm de aici", i-a spus Gwen lui Thor, fiind presată din toate părțile de către mulțime. A întins mâna și i-a luat-o într-a ei.

Thor i-a cuprins mâna și era pe cale să o urmeze - când dintr-o dată, mai mulți Cavaleri de Argint au venit din spatele lui Thor și l-au luat pe sus, ridicându-l deasupra capetelor, purtându-l pe umeri. Cum Thor a fost ridicat în aer, s-au auzit strigăte puternice din mulțime.

"THORGRIN!" a ovaționat mulțimea.

Thor a fost răsucit într-o parte și-n alta, și i-a fost trântită în mâini o halbă de bere. Se lăsa pe spate și bău, și mulțimea a ovaționat sălbatic.

Thor a fost pus jos cam brusc, și s-a împleticit, râzând, cum mulțimea l-a îmbrățișat.

"Ne indreptăm acum spre sărbătoarea învingătorului", a spus un războinic pe care Thor nu-l cunoștea, un Cavaler de Argint, care-l bătuse pe spate cu o mână cât lopata. "Este o sărbătoare doar pentru războinici. Pentru bărbați. Tu te vei alătura nouă. Vei avea un loc rezervat pentru tine la masă. Și tu și tu ", a spus el, întorcându-se spre Reece, O'Connor și prietenii lui Thor. "Sunteți bărbați acum. Și vă veți alătura nouă."

S-au auzit urale cum toți au fost apucați de Cavalerii de argint și târați departe; Thor s-a eliberat în ultima secundă și se întoarse spre Gwen, simțindu-se vinovat și nedorind să o dezamăgească.

"Du-te cu ei", a spus ea, altruistă. "Este important să o faci. Ospătează-te cu frații tăi. Sărbătorește cu ei. Este o tradiție în rândul Cavalerilor de Argint. Nu poți rata asta. Mai târziu în seara asta, ne întâlnim la ușa din spate a Sălii de Arme. Atunci vom fi împreună."

Thor se aplecă și o sărută încă o dată, cât de mult a putut, până când a fost tras înapoi de tovarășii săi soldați.

"Te iubesc", a spus ea.

"Și eu te iubesc", i-a răspuns el, cu mai multă sinceritate decât va putea ea ști vreodată.

Tot ce putea gândi, cum a fost târât departe, în timp ce privea în acei ochi frumoși, atât de plini de dragoste pentru el, era că vroia, mai mult decât orice, să o ceară în căsătorie, să o facă a lui pentru totdeauna. Acum nu era momentul potrivit, dar în curând, își spusese el.

Poate chiar în seara asta.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Gareth stătea în camera lui, privind pe fereastră la lumina zorilor care creștea peste Curtea Regelui, privind masele care se adunau mai jos - și simțind greață. La orizont era cea mai rea frică a lui, chiar imaginea a ce se temea cel mai mult: armata regelui întorcându-se, victorioasă, triumfătoare în confruntarea cu clanul McCloud. Kendrick și Thor călăreau în frunte, liberi, vii - eroi. Spionii lui îl informaseră deja de tot ce se întâmplase, că Thor a supraviețuit ambuscadei, că este viu și nevătămat. Acum toți acești oameni erau încurajați, revenind la Curtea Regelui ca o forță unită. Toate planurile lui au eșuat teribil și i-au lăsat o gaură în stomac. Și-a simțit regatul strângându-se în jurul lui.

Gareth a auzit un zgomot de scârțâit în cameră și s-a răsucit și a închis repede ochii la imaginea din fața lui, lovit de frică.

"Deschide ochii, fiule!" a venit vocea adâncă.

Tremurând, Gareth a deschis ochii, și a fost îngrozit să-l vadă pe tatăl său, stând acolo, un cadavru în descompunere, cu o coroană ruginită pe cap, un sceptru ruginit în mână. Se uita înapoi cu o privire muștrătoare, exact ca atunci când era în viață.

"Sângele va avea sânge", a proclamat tatăl său.

"Te urăsc!" a țipat Gareth. "TE URĂSC!" repetă el, și și-a tras pumnalul de la cingătoare și s-a repezit spre tatăl său.

Când l-a ajuns, a lovit cu pumnalul - dar a lovit doar aerul - și s-a împleticit prin cameră.

Gareth s-a întors, dar fantoma dispăruse. Era singur în cameră. Fusesse singur tot timpul. Oare își pierdea mințile?

Gareth s-a repezit în colțul îndepărtat al camerei, scotocind prin dulap și scoțând pipa de opium cu mâinile tremurând; a aprins-o repede și a inhalat profund, iar și iar. El a simțit plăcerea drogului invadându-i corpul, s-a simțit temporar pierdut în euforia drogului. Apela la opiu tot mai des zilele astea - părea să fie singurul lucru care îl ajuta să alunge imaginea tatălui său. Gareth era chinuit să fie aici, și începuse să se întrebe dacă fantoma tatălui său era cumva prinsă în aceste ziduri și dacă ar fi trebuit să-și mute curtea în altă parte. I-ar fi plăcut oricum să demoleze clădirea asta - acest loc care păstra fiecare amintire din copilăria pe care o urăse.

Gareth se întoarse spre fereastră, acoperit de o sudoare rece, și își șterse fruntea cu dosul palmei. A privit. Armata se apropia, și Thor era vizibil chiar de aici, mulțimea idioată înghesuindu-se spre el ca spre un erou. Îl făcea pe Gareth livid, îl făcea să ardă de invidie. Fiecare plan pe care-l pusese în mișcare eșuase: Kendrick a fost eliberat; Thor era în viață; chiar Godfrey reușise cumva să scape de otravă - suficientă otravă pentru a ucide un cal.

Dar, apoi, din nou, alte planuri de-ale sale au funcționat: Firth, cel puțin, era mort, și nu mai exista niciun martor pentru a dovedi că și-a ucis tatăl. Gareth inspiră adânc, ușurat, dându-și seama că lucrurile nu erau așa de rele cum păreau. La urma urmei, convoiul de Nevaruns era încă în drum să o i pe Gwendolyn, să o târască într-un colț oribil al inelului și să o mărite. El a zâmbit la gând, începând să se simtă mai bine. Da, cel puțin de ea avea să scape destul de curând.

Gareth avea timp. Va găsi alte modalități de a scăpa de Kendrick și Thor și Godfrey - avea nenumărate scheme prin care să-i omoare. Și avea tot timpul și toată puterea din lume pentru a face să se întâmple asta. Da, ei au câștigat această rundă, dar nu o vor câștiga pe următoarea.

Gareth a auzit un alt geamăt, s-a întors și nu a văzut nimic în cameră. Trebuia să plece de aici - nu mai putea suporta.

S-a întors și a ieșit val-vârtej din cameră, ușa deschizându-se înainte de a ajunge la ea, însoțitorii săi atenți să-i anticipeze fiecare mișcare.

Gareth și-a aruncat pe el mantia și coroana tatălui său și a luat sceptrul, în timp ce a mărșăluit pe hol. A cotit pe coridoare până când a ajuns la camera lui privată de mese, o cameră de piatră elaborată, cu tavane înalte și arcuite și vitralii, luminate de soarele dimineții. Doi însoțitorii îl așteptau la ușa

deschisă, și un altul stătea în spatele capului mesei. Era o masă lungă de banchete, care se întindea pe cincizeci de picioare, cu zeci de scaune aliniate pe fiecare parte; slujitorul i-a tras lui Gareth scaunul când s-a apropiat, un scaun vechi de stejar pe care tatăl său a stat pe de nenumărate ori.

Gareth s-a așezat și și-a dat seama cât de mult ura această cameră. Și-a amintit cum a fost forțat să stea aici când era copil, întreaga sa familie aliniată în jurul mesei, fiind muștrat de tatăl și de mama sa. Acum sala era profund singuratică. Nu era decât el aici - fără frații sau surorile sau părinții sau prietenii săi. Nici măcar consilierii săi. De-a lungul ultimelor zile, el a reușit să se izoleze de toată lumea, iar acum cina singur. Oricum prefera asta - de prea multe ori a văzut fantoma tatălui său aici cu el, și era jenat să strige în fața altora.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.